JAVNI VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNI ZAVOD
OSNOVNA ŠOLA DESTRNIK-TRNOVSKA VAS

300 let šole na Destrniku

Ne pozabite, da so čudovite stvari, ki se jih učite v šolah, delo mnogih generacij. Vse to znanje, ki vam je položeno v roke, je dediščina, ki jo spoštujte, jo bogatite in nekega dne zvesto prenesite na svoje otroke.

(Albert Einstein)

ZAHVALA

Vsem, ki ste na kakršen koli način prispevali k soustvarjanju in razvoju destrniške šole, se iskreno zahvaljujem.

mag. Drago Skurjeni,
ravnatelj

OSNOVNA ŠOLA DESTRNIK-PRAGERSKO
DESTRNIK

Destrnik, 14. april 2017

Osnova iz knjige Spominska knjiga za šolo Sv. Urbana.

Rom. Fekonja

300 let šole na Destrniku

JAVNI VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNI ZAVOD
OSNOVNA ŠOLA DESTRNIK-TRNOVSKA VAS

April, 2017

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

373.3(497.4Destrnik)

OSNOVNA šola (Destrnik-Trnovska vas)
[Tristo]
300 let šole na Destrniku / [zbral in uredil Drago Skurjeni ; fotografije Foto Langerholc ... et al.].
- 1. natis. - Destrnik : OŠ Destrnik-Trnovska vas : Občina, 2017

ISBN 978-961-285-660-1
1. Skurjeni, Drago
COBISS.SI-ID 91369217

Spoštovani bralci,

pred vami je publikacija, ki je posvečena 300-letnici prve omembe šolstva v Destrniku. V njej so zapisani, zraven zgodovinskih dejstev, različni spomini in pogledi na šolstvo v Destrniku. Z nami so jih delili zdajšnji in bivši župan, Vladimir Vindiš in Franc Pukšič, evropski poslanec dr. Milan Zver, nekoč zaposlena na šoli, Borut Predan in Erika Maurič, bivši učenec, literarni ustvarjalec Aleš Šteger in krajanka Tanja Marinič, torej ljudje, ki so tako ali drugače povezani s krajem in šolo. Učenci so pripravili vprašanja in izvedli intervjuje s svojimi sorodniki, z znanci in s starejšimi občani, ki so obiskovali destrniško šolo. V zadnjem delu glasila so predstavljeni literarni in likovni izdelki učencev šole in otrok iz vrtca.

Leta 1981 sem se kot učitelj športne vzgoje zaposlil na OŠ Destrnik. Pogoji za delo so bili slabi, saj ni bilo telovadnice, zunaj pa le asfaltno igrišče za rokomet in mali nogomet. Pouk športne vzgoje smo izvajali v kulturni dvorani brez potrebnih rekvizitov in orodja, zunaj pa izkoristili vse možnosti, ki nam jih je ponujala okoliška narava. Pri poučevanju je bil ves čas moj cilj, kako podati učencem toliko znanja, da bi se enakovredno kosali z vrstniki drugih šol, ki imajo boljše pogoje. Ker smo bili veliko v naravi, smo bili uspešni v atletiki, predvsem v krosu. Kasneje smo ostale šole dohitevali tudi v drugih športnih panogah. Res je, da je sestava ekipe za tekmovanja takrat pomenila pravi podvig, saj nismo razpolagali s potrebno športno opremo, učenci pa so morali, ko so bila tekmovanja, delati doma.

Ker sem bil prepričan, da so učenci v Destrniku pridni, marljivi in sposobni, sem se 1996. leta odločil, da se preizkusim z vodenjem šole in uresničim cilje, ki sem si jih zastavil. Kolektiv me je podprl in mi zaupal, zato se je pred mano pojavila velika odgovornost, da skupaj poskrbimo za vzgojo in izobraževanje vseh generacij, ki se šolajo na destrniški šoli. Moja odgovornost se je z učitelja športne vzgoje prenesla še na ostala predmetna področja, tudi na sodelovanje s starši, z društvi v kraju in vodstvom lokalne skupnosti. Učencem sem poskušal zagotavljati najboljše učitelje, v pouk smo uvajali nove oblike in metode poučevanja ter izkoristili naklonjenost vodstva lokalne skupnosti za napredek kraja.

Vse od leta 1996, ko smo položili temeljni kamen za gradnjo nove šole, se je podoba šole in okolice iz leta v leto spreminjala. Končno podobo je šola dobila z otvoritvijo vrtca leta 2015, za kar smo vsi, ki delamo v šoli in vrtcu, hvaležni in ponosni. Obeležitev 300 let šole v Destrniku nam veliko pove tudi o samem kraju in o ljudeh, ki so živeli in še živijo tukaj. Že v preteklosti so cenili znanje, svojim otrokom so želeli dati izobrazbo kot temelj za življenje.

Zgodovina šolstva v Destrniku je raziskana in opisana v različnih virih, med drugim tudi v zborniku Destrnik: čas, ljudje, dogodki, zato bom po njem povzel pregled pomembnejših dejstev, osebnosti in vsebin, ki so zaznamovale destrniško šolo v preteklosti. Moje razmišljanje bo usmerjeno tudi v čas, ko danes pišemo zgodovino destrniške šole, na kar smo zelo ponosni.

Do danes sta se status in podoba šole večkrat spremenili. Neuradni zapisi začetka šolstva v Destrniku segajo v daljno leto 1716. Učenci naj bi obiskovali prvo zasebno šolo v viničariji. Pouk so obiskovali prostovoljno. Že leta 1776, hitro po uzakonjenju šolstva, je bila ustanovljena enorazrednica. Pouk je še vedno potekal prostovoljno v viničariji. Obiskovalo ga je od 60 do 80 učencev. Kot prvi učitelj se

Stavba viničarije, v kateri naj bi bila prva šola.

omenja Jakob Plohl, ob njem še Franc Denk, Matija Murko, Leopold Volkmer in drugi.
Novo šolo so zgradili leta 1823, še vedno je bila enorazrednica, ki se je kasneje razširila v dvorazrednico. V šolskem letu 1869/70 je bilo na Destrniku 421 šoloobveznih otrok, pouk pa je obiskovalo le 237 otrok. Leta 1881 so porušili staro in pričeli graditi novo šolo. Imela je štiri učilnice, stanovanje za nadučitelja, kuhinjo in tri manjše sobe. V tem letu je bilo 505 šoloobveznih otrok, pouk pa je obiskovalo 287 otrok. Sledilo je nekaj desetletij širitve šole. Leta 1882 je šola napredovala v trirazrednico, šest let kasneje v štiri- , leta 1924 pa so začeli graditi sedemrazredno šolo.
Za obdobje med vojnama ni podatkov, ker so Nemci uničili svoje spise, slovensko kroniko in šolsko

Gradnja sedemrazredne šole okoli leta 1924

matico. Po letu 1945 so si vsi odgovorni, ki so šolo vodili, prizadevali izboljšati materialne pogoje (pridobivanje novih prostorov, menjava tal in strehe, posodobitev kurjave, izboljšanje pogojev za izvajanje športnih aktivnosti, izboljšanje didaktičnih pripomočkov ter uvedba enoizmenskega pouka). Od leta 1945 do 1976 so šolo vodili: Ema Potrč, Karolina Kocmut, Genovefa Kovačič, Rajko Iglar, Marija Kralj, Franc Ogrinc, Ivanka Ogrinc in Lojze Šešek. Večje prenove ogrevanja, pridobitve dveh dodatnih učilnic in asfaltnega igrišča je bila šola deležna v letih 1976 do 1988, ko jo je vodil ravnatelj Borut Predan in potem menjave strehe med letoma 1988 in 1996, pod vodstvom Marte Krivec. Kljub prenovam zgradbe šola ni zagotavljala dovolj prostora za potrebe devetletke. Začetek lokalne samouprave in nastanek novih občin sta prinesla priložnost razvoja podeželja, predvsem investicij v šolski prostor.

Vse od leta 1996, ko sem kot mlad učitelj športne vzgoje prevzel vodenje šole Destrnik, sem uspešno sodeloval z vodstvom Občine Destrnik. Takratni župan Franc Pukšič je izkoristil vse možnosti, da smo že leta 1998 dobili sodobno šolo s telovadnico in vso potrebno opremo ter v tistem času energetsko najvarčnejšo šolo v Sloveniji. Deset let kasneje, leta 2008, smo pridobili še urejene zunanje športne površine, na katerih uživajo otroci iz vrtca in učenci šole, v popoldanskem času pa ostali občani. Z nastankom Občine Destrnik-Trnovska vas, ki so jo sestavljale takratne krajevne skupnosti Destrnik, Trnovska vas in Vitomarci, se je leta 1997 ustanovil JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas-Vitomarci. K matični šoli Destrnik sta se priključili šestoddelčni podružnični šoli v Trnovski vasi in Vitomarcih. Že po nekaj letih se je občina Destrnik-Trnovska vas razdružila in podružnična šola Vitomarci se je leta 2003 odcepila od šole Destrnik-Trnovska vas-Vitomarci ter se priključila k OŠ Cerkvenjak. Šola Destrnik se je od 1962, ko so ji spremenili ime v OŠ Bratje Reš Destrnik, do danes še nekajkrat preimenovala, in sicer 1991 ponovno v OŠ Destrnik, 1997 v OŠ Destrnik-Trnovska vas-Vitomarci in 2003 v OŠ Destrnik-Trnovska vas.

Ker se želja po razvoju ni ustavila, smo, v času sedanjega župana Vladimirja Vindiša, zgradili nov šestoddelčni energetsko učinkovit vrtec, energetsko smo sanirali stari del šole in prešli na nov energent – toplotno črpalko z vrtino.

Z uvajanjem devetletke sta se spreminjali materialna in vsebinska podoba šole. Ker smo sledili naprednemu razmišljanju vodstva občine, smo leta 1997 začeli v nižjih razredih učiti fakultativni pouk nemščine, kot prvi, in angleščine, kot drugi tuji jezik, ter računalništvo. Leta 2004 smo s sklepom sveta zavoda menjali prvi tuji jezik. Tako sedaj učimo angleščino kot prvi jezik, nemščino pa kot izbirni predmet. Priključitev vrtcev k matični in podružnični šoli je dodatno obogatila vsebinsko in kadrovsko strukturo šole, ki se je še naprej razvijala po vseh svojih zmogljivostih na vseh področjih.

Aktivnosti v šoli in občini so bile razlog za obiske različnih gostov, na katere smo v šoli in kraju ponosni. Obiskali so nas bivša predsednika države Milan Kučan in dr. Danilo Türk, olimpijca Leon Štukelj in Miro Cerar, škof Franc Kramberger, minister za šolstvo in šport dr. Milan Zver, pesnik Aleš Šteger, atletinja Brigita Bukovec ter mnogi drugi.

Zraven osnovne dejavnosti šola vsako leto organizira tradicionalno likovno kolonijo svobodnih likovnih ustvarjalcev, ki upodabljajo motive iz življenja na Destrniku, in dobrodelni božično-novoletni koncert,

Kolektiv OŠ Destrnik-Trnovska vas, julij 2016

da lahko z zbranimi sredstvi vsem učencem omogočimo vključitev v razne nadstandardne dejavnosti. Učenci se radi udeležujejo različnih tekmovanj in natečajev, v šolskem glasilu Sončni grič pa se že leta dokazujejo kot literarni in likovni ustvarjalci. V klopeh šole v Destrniku se je zamenjalo veliko generacij z različnimi sanjami o svoji prihodnosti. Ponosni smo na vse dosežke slehernega učenca.

Nenehna želja po izobraževanju strokovnih delavcev nam zagotavlja večjo kakovost, saj brez dobrih učiteljev in vzgojiteljev, ki odgovorno opravljajo svoj poklic, ni dobre šole in dobrega vrtca. Sodelovanje z društvi v domačem kraju povečuje motivacijo za delo, društva pa pridobivajo v šoli podmladek. Pričakovanj in želja, da bi bili učitelji gonilna sila delovanja društev v Destrniku, žal ni več mogoče uresničiti, saj večinoma prihajajo iz oddaljenih krajev, kjer tudi izvajajo svoje aktivnosti po službi.

Danes smo JVIZ Destrnik-Trnovska vas z matično šolo v Destrniku in podružnično šolo v Trnovski vasi. OŠ Destrnik-Trnovska vas s 73 zaposlenimi šteje 12 samostojnih oddelkov v šoli Destrnik, 6 oddelkov v PŠ Trnovska vas, v katerih je v tem šolskem letu skupaj 335 učencev. Pri vsaki šoli deluje tudi vrtec, in sicer štiri skupine v Destrniku ter tri skupine pri PŠ Trnovska vas s 112 vključenimi otroki.

V času mojega službovanja smo zaposleni stremeli k cilju, kako izboljšati materialne pogoje in kako prenesti na učence znanje, ki bo primerljivo z vrstniki v slovenskem in evropskem prostoru. Prepričan sem, da nam je uspelo, da učenci odhajajo iz šole z znanjem kot popotnico za življenje in so vzgojeni v poštene, odgovorne, kritične in svobodno misleče državljane. Ponosen sem, da bom skupaj s sodelavci del zgodovine, ki je v zadnjih desetletjih pustila pomemben pečat v razvoju šole v Destrniku.

Ob 300-letnici omembe šolstva v Destrniku izrekam spoštovanje vsem, ki so na kakršen koli način prispevali k soustvarjanju destrniške šole. Vsem avtoricam in avtorjem, ki so z nami delili svoja razmišljanja ali literarne prispevke, objavljene v tem glasilu, se zahvaljujem.

mag. Drago Skurjeni, ravnatelj OŠ Destrnik-Trnovska vas

300 let šole v Destrniku

Osnovna šola ima v našem kraju skozi zgodovino pomembno vlogo širjenja in ohranjanja pismenosti, predvsem pa je središče kulturnega in socialnega življenja kraja.

Njena povezanost z lokalno skupnostjo je neizogibna in možnost sodelovanja z občino daje naši šoli dodano vrednost pred šolami v mestu. Dodana vrednost je v tem, da svojo osnovno dejavnost, to je produkcija znanja, razširja s sodelovanjem na področju družbenih in gospodarskih dejavnosti. To nalogo naša šola uspešno izvaja že 300 let.

Skozi posamezna obdobja obstoja šole je bila intenziteta sodelovanja z okoljem različna, tako po vsebini kot po namenu. Ves čas pa šola svoje sodelovanje z okoljem uspešno vgrajuje v delo in življenje prebivalcev naše občine. V preteklosti je bilo morda tega sodelovanja še več. Učitelji so bili vključeni v lokalne dejavnosti kot iniciatorji, v veliko primerih pa tudi kot nosilci posameznih dejavnosti. Največ sodelovanja je bilo na področju družabnega življenja, v športu, v kulturi in v društvih. S svojim delom so učitelji ljudi izobraževali, povezovali, spodbujali lokalno pripadnost, vgrajevali družbene veljavne vrednote in aktivno ustvarjali medsebojno bivalno klimo. Danes sta vpliv in dejavnost učiteljev nekoliko drugačna, saj z lokalno skupnostjo več niso tesno povezani in se v naš kraj v službo večinoma vozijo od drugod. Pa kljub temu učiteljski zbor opravi svojo nalogo povezovanja šole z okoljem, kar se kaže v uspešnosti učencev v osvojitvi znanja za nadaljevanje svojih učnih poti, v mentorstvu za pripravo in izvedbo različnih regijskih in državnih projektov, športnih tekmovanj, v sodelovanju in v vključenosti učencev v delo društev ter v spodbujanju zanimanja za gospodarske dejavnosti.

Šolska stavba in vrtec leta 2017

Šola se uspešno vključuje v regijsko in državno okolje z raznimi projekti in s sodelovanjem na različnih tekmovanjih, kjer dosega odlične rezultate, s čimer širi svoje dobro ime in dobro ime občine daleč naokrog. Tudi preko teh aktivnosti danes šola veliko prispeva k izgradnji mlade osebnosti v občane z vgrajenim čutom lokalnega patriotizma, ki s ponosom povedo: »Mi smo iz občine Destrnik!« Za občino je ta dejavnost zelo pomembna, saj pri nas, razen malega gospodarstva, intenzivnega kmetijstva in živinoreje, ni nobenih drugih velikih uspešnih gospodarskih subjektov, ki bi dajali poseben pomen občini v ožji in širši regiji. Tako šola, poleg izobraževalnega vidika, predstavlja za kraj pomemben gospodarski subjekt, ki daje kruh velikemu številu ljudi iz ožje in širše okolice.

V občini se delovanje šole kaže tudi v povezovalnih nalogah med ljudmi in različnimi inštitucijami. Morda bi si želeli še bolj intenzivnega sodelovanja, saj je povezovanje s šolo ob raznih prireditvah, ki jih organizira občina tako na kulturnem, športnem, ekološkem in turističnem področju, pri občanih vedno dobro sprejeto. Nekoč temeljna naloga šole, da drži pokonci kulturno in družabno življenje kraja, se danes izraža tudi v vedno odlično pripravljenem dobrodelnem koncertu ob božiču.

Pozabiti pa ne smemo niti na posameznike, ki so obiskovali našo šolo in so zaznamovali zgodovino našega kraja, tudi širše v svetu, nekateri pa tudi v sedanjem času na svojih poklicnih in življenjskih poteh uspešno opravljajo pomembna dela za nas in za širšo javnost, tako na znanstvenem, kulturnem, političnem, športnem, gospodarskem in še na katerem področju. Naše življenje je NAŠ ČAS in prav je, da se ga trudimo izkoristiti v dobro vseh nas za današnje in prihodnje rodove ter v spomin in čast našim prednikom.

Vladimir Vindiš, župan

Spomini na »visoko« šolo

V osnovno šolo sem bil vpisan leta 1969. Še prej sem bil v mali šoli, kamor smo bili vključeni vsi, ki nismo hodili v vrtec. In teh nas je bila velika večina. Prvi dan me je v šolo, tako kot sošolca Branka, spremljala mama. Hodila sva precej spredaj, saj nama je bilo nerodno, da bi naju mamice spremljale na poti v šolo.

Danes ima Destrnik eno najsodobnejših šol v državi. V mojih časih ni bilo opremljenih učilnic niti centralnega ogrevanja, v začetku smo hodili celo po vodo v dolino. Po vaseh smo zbirali pridelke za malico. Jasno, tudi telovadnice nismo imeli, niti zunanjih urejenih športnih površin. Zato smo bolj kot košarko odlično igrali šah, ki je bil pač lažje dostopen. V tem smo bili konkurenčni »mestnim«, ki so že takrat imeli vsega dovolj.

Toda, kljub omenjeni skromnosti, sem imel skoraj mističen odnos do naše šole. Tako mogočna je stala na vrhu hriba, da je že sama po sebi vzbujala strahospoštovanje. Neštetokrat sem risal ta motiv: visoka šola (stric Franci mi je po koncu osnovne šole dejal, da sem zaključil »visoko« šolo in da lahko s šolanjem kar končam) in za njo visok zvonik cerkve svetega Urbana, ki je celotno podobo napravil še bolj mogočno. Kot vsakega starejšega, ki se rad spominja mladih let, pa me najbolj sprošča in razveseli spomin na moje sošolce. V osnovni šoli se zgodi mnogo stvari prvič: pade ti simpatija, da te skele uboge oči, na različne načine se potrudiš, da učitelji in starši ne bi bili brez skrbi.

Če smo bili nagajivi, poredni ali celo kaj več, pa moram reči, da smo spoštovali učitelje. Učitelj nam je bil vnaprej dana avtoriteta; v to nisi smel dvomiti. Spoštovali smo jih, vsaj morali smo jih. No, včasih smo imeli tudi svoja merila, kaj je dobro in kaj ne ter kdo je bil dober in kdo ne. Spomnim se dogodka iz začetka šole. Mama mi je naročila, da naj naberem in nesem mačice učiteljici. Šel sem jih nabrat in jih podaril. Pouk se je začel, sošolec Marjan za mano me je nekaj vprašal, jaz sem se obrnil, povzročil izbruh učiteljičine jeze in naenkrat sem začutil mačice, ki so histerično udarjale po moji glavi. Naslednji dan je učiteljica vprašala, kdo želi raje v razred c (da, takrat smo imeli tri oddelke). Edini sem dvignil roko in jasno pokazal, kaj si mislim o mačicah in učiteljicah. Rekla je: »No, prav, prenesi novico mami.« Ko sem jo, sem doma še enkrat »fasal«. Nič kaj permisivne vzgoje ni bilo takrat, mar ne?

Bil sem dober učenec. Večkrat sem se učil s sestro, čeprav je bila dva razreda pred mano. Zanimalo me je pravzaprav vse, od zemljepisa, vesolja, slovenščine, celo matematika. Imeli smo »hudega« učitelja Galuna, bil je strah in trepet. Bali smo se ga, a se zato bolj učili in ga spoštovali. Tudi bral sem precej. Spomnim se, da sem v petem razredu napisal scenarij za odrsko predstavo o Kekcu, ki smo ga v razredu kot nekakšno obvezno vsebino, ki je bila ocenjena, s sošolci tudi zaigrali. Problem je nastal, ko je ena od vlog vsebovala le lajanje psa. Razrednik Krivec je bil toliko uvideven, da je tudi to vlogo ocenil z odlično.

S sošolci smo največ igrali šah, namizni tenis (šola je premogla eno mizo) ter nogomet na priložnostnem igrišču pod šolo. Včasih smo si pozimi, če je bilo kaj ledu na igrišču, pri tehničnem pouku napravili hokejske palice in igrali hokej, obuti seveda v čevlje ali škornje. Tudi smučali smo, čeprav je le malo otrok imelo smuči; še posebej so bile redke »fabriške«. Poleti smo se kopali v

različnih tolmunčkih, največkrat v opekarni, ki je takrat še delovala v Janežovcih, kjer je bil zaposlen tudi moj oče Ivan in čez sezono tudi mama Marija. Še prej pa dedek Peter. V višjih razredih osnovne šole sem v času počitnic tam tudi sam delal. To ni bilo enostavno delo. Na kamione in vozove smo morali nakladati vroče zidake, ki so jih pripeljali iz peči. S sošolcem Milanom nisva po storilnosti v ničemer zaostajala za ostalimi delavci. Danes bi temu rekli izkoriščanje otroške delovne sile. Jaz sem pa to videl kot priložnost, da kaj zaslužim. V glavnem sem si s tem denarjem kupoval šolske potrebščine.

Z OŠ Destrnik me je vezalo veliko stvari. Ta šola je bila tudi pomembno družabno središče. Veliko stvari (slikarske kolonije, razni drugi družabni in krajevni dogodki, celo volitve) je vezanih na ta objekt, ki je bil pred poldrugim desetletjem, kot že omenjeno, popolnoma prenovljen.

Več generacij moje družine je povezanih z »urbansko« šolo. Obiskovali so jo mama Marija, njen brat Franci, moja sestra Marina, nekaj časa tudi hčerka Manca, dandanes pa jo obiskuje vnuk, Uršin sin Tristan, ki je priden učenec in vsestranski športnik. V gokartu dosega lepe rezultate tudi v mednarodnem merilu. Kot zanimivost naj povem, da je komaj čakal čas, ko lahko gre sam (peš) v šolo, čeprav s težko torbo. Prababica včasih reče, da je čisti »mali« Milan. Urša kot občinska svetnica in predstavnica sveta staršev pa spremlja delo šole.

Vedno sem bil ponosen na to, da imamo v Destrniku dolgo tradicijo šolanja. Najdeni zgodovinski viri kažejo, da so se naši predniki tu organizirano učili vsaj tri stoletja. Morda se kdaj ugotovi, da je tradicija še izdatnejša. Zdi se mi pomembno, da poznamo zgodovino svojega kraja. Prav bi bilo, da bi vsi skupaj, šola, občina in posamezniki vložili še več napora v oblikovanje naše skupne lokalne istovetnosti.

Seveda ne povem nič novega, če ugotovim, da se je moja generacija močno razlikovala od današnje. Danes mladi vedo veliko več, so strpnejši in bolj pridni. Imajo pametne telefone. Z njimi in drugo visoko tehnologijo si ustvarjajo svoj vzporedni svet, kamor vse preveč bežijo od vsakodnevne stvarnosti. Zaradi tega izgubljajo socialne/družabne kompetence. Raziskave kažejo, da so tudi fizično šibkejši, kot smo bili mi. Sodoben način življenja je kot past. S svojo tehnologijo te prehitro posrka vase. Jaz npr. težko ubesedim radosti, ko mi je mama za eno uro dovolila skočiti na igrišče, kjer sem s prijatelji brcal žogo. Danes je »I-pad« zakon. Pričakujem, da bo glavna naloga družine in osnovne šole v prihodnje, kako resocializirati mladostnikovo življenje. Na nek način se kot član odbora Evropskega parlamenta, ki skrbi za izobraževanja, počutim poklicanega, da opozarjam na te stvari. Kajti osnovna šola je temelj, na katerega ni položeno le nadaljnje izobraževanje, ampak tudi življenje posameznika in družbe.

In na koncu, kot nekdo, ki se še zelo živo spominja radoživosti šolskih let, naj izrazim eno željo: rad bi, da bi našo šolo v prihodnje obiskovalo več otrok, vsaj toliko, kot jo je v mojih časih.

dr. Milan Zver

Moja pot v šolo se je začela 1963. leta

Moji spomini na osnovno šolo

Prvi šolski dan me je v šolo spremljala mama. V šolo sem šel 15 minut pred pričetkom pouka, kar pa je pomenilo, da sem moral biti tudi 15 minut po končanem pouku doma. To je bilo zame slabo, saj nisem mogel hoditi s sošolci na igrišče, ki so imeli več kot dve uri dolgo pot domov.

Šola je imela osem učilnic in nekaj stanovanj za učitelje. Obiskovalo jo je več kot 400 učencev, zato je pouk potekal dopoldne in popoldne. V učilnicah so bile lončene peči. Kurili smo z drvi in s premogom. Za kurjavo, ki so jo prinašali iz šolske kleti, so skrbeli dežurni učenci. Učilnice so bile do četrtega razreda opremljene z dolgimi lesenimi klopmi, v katerih smo sedeli štirje učenci. Na klopi je bil žleb za svinčnike, peresnike in luknjo za črnilnik.

Imeli smo nekaj odličnih učiteljev – učenci destrniške osnovne šole smo sloveli po znanju matematike. Žal pa ni bilo pri vseh predmetih tako, na primer pri učenju tujih jezikov. Učitelji/-ce so bili redoljubni in dosledni pri poučevanju. V višjih razredih so nas nekateri pripravljali za šolska tekmovanja, tudi doma v svojih stanovanjih, ker v šoli ni bilo prostora, saj učilnice niso imele kabinetov. Učitelji/-ce so bili takrat brezplačno tudi nosilci kulture, kar pa danes žal ni niti približno tako.

Vzgojne metode v takratni šoli so bile kaznovalnega značaja, in sicer stanje v kotu ali pred vrati učilnice, tudi kakšna »packa« s šibo po roki ali celo manjša zaušnica ni izostala. Vendar takrat te kazni niso bile definirane kot nasilje, bil je le vzgojni ukrep, za katerega učenci doma nismo povedali, saj bi se lekcija samo še podvojila ali potrojila.

Še večji vzgojni ukrep je bila nižja ocena iz vedenja. Sam sem si zaradi izposojenih igralnih kart, ki sem jih prinesel v šolo, v šestem razredu prislužil vedenje z oceno štiri. Karte so bile za nas učence v tistem času zelo zanimive, saj so bile na zadnji strani poslikane z nespodobnimi motivi. Dodatna kazen je sledila doma, tako da tistega leta, 1. junija 1968, nisem smel na zaključni šolski izlet. Za kazen sem moral ta dan iz stare mamine nogavice trositi »pantikan« po hroščih na krompirju.

Najlepši spomin na osnovno šolo je, ko sva s sošolko Marjanco Toplak v prvem razredu na proslavi za osmi marec nastopila z igro »Jaz sem stari doktor Zdravič«. Igral sem zdravnika v belem zdravniškem plašču, ki mi ga je zašil moj dedek, krojač Jakob. Marjanca je igrala mamo bolnega otroka. To je bil velik medvedek, ki ga je dobila od razredničarke, ge. Marije Kralj.

Investicije v osnovno šolo, ko sem bil župan in poslanec

Po končanem študiju smo se nekateri bivši učenci vrnili na Destrnik in si začeli ustvarjati družine. Ob neki priložnosti smo se pogovarjali, da se moramo aktivno vključiti v lokalno življenje. Takrat to ni

bila politika, ampak nuja za napredek kraja. Začeli smo s pripravo za izgradnjo telovadnice, da se otroci, ko zapustijo osnovno šolo, ne bi spraševali, kaj je koza, tako kot smo bili nevedni mi, ko smo prišli v srednjo šolo. Drugi izziv je bil, kako priti do vodovoda in telefona.

Leta 1993 sem bil izvoljen za vodenje KS Destrnik, leta 1994 za župana Občine Destrnik-Trnovska vas-Vitomarci in leta 1996 za poslanca v DZ RS.

Že leta 1994 smo skupaj z Jožetom, Brankom, Miranom in Tihomirjem brezplačno naredili nekatere projekte. V letu 1998 smo šolo dogradili z novimi učilnicami s kabineti, kuhinjo in z moderno telovadnico. Po zaslugi kasnejšega podžupana Branka Zelenka smo vgradili najsodobnejši prezračevalni sistem. Kot običajno so nas tudi pri gradnji šole in telovadnice nekateri posamezniki ovirali, tako daleč, da se je takratna Krajevna skupnost Destrnik morala odreči kulturni dvorani, ki pa jo je Občina Destrnik kasneje ponovno kupila in zgradila nov Volkmerjev dom kulture.

Kljub temu da sem bil poslanec v DZ RS in župan občine, ni bilo dovolj samo argumentirano prepričevanje, saj so nam brez pojasnila očitali, da gradimo preveliko športno dvorano. Tudi nekaj ojstrovških buteljk je bilo potrebno peljati v Ljubljano, da smo dobili denar za sofinanciranje šolske investicije. Leta 2008 smo, žal brez obljubljene pomoči ministrstva za šolstvo, zgradili, predvsem po zaslugi takratnega direktorja občinske uprave Mirana Čeha in podjetja Gradnje Destrnik, ki ga žal ni več, še športni park pod šolo. V naslednjih letih smo kupili zemljišče in naredili projektno dokumentacijo za novi vrtec.

Takratni predsednik RS dr. Danilo Türk ob obisku šole v družbi z nekdanjim direktorjem Občine Destrnik Miranom Čehom, takratnim županom Francem Pukšičem, občinskim svetnikom Brankom Šircem in ravnateljem OŠ Destrnik-Trnovska vas mag. Dragom Skurjenim.

Pogled na današnje šolstvo

Danes je v šolah vse preveč neučinkovite birokracije in zatiskanja oči pred realnim življenjem. Tako rekoč vsi morajo končati devetletko, ne glede na pridobljeno znanje. Daleč preveč je umetne prehrane, sprašujem se, zakaj v šoli ne bi imeli vsak dan slovenskega zajtrka, ne le enkrat na leto. Po drugi strani pa je velika nezainteresiranost večine pedagoških delavcev, ki velikokrat ne pridejo na kulturne prireditve domačega kulturnega društva, kaj šele, da bi aktivno sodelovali pri pripravi učencev – to ni prav.

Šolski sistem je neučinkovit. To nam kažejo mednarodne ankete. Za to je odgovorna šolska politika. Kje so vrednote, ko se je učitelja/-ico, župnika, župana in starejše spoštovalo? Danes so starši preveč »zaščitniški«, zato velikokrat želijo svoje probleme reševati z odvetniki tudi v šoli, pri tem pa pozabijo, da največjo škodo delajo prav svojemu otroku.

Marsikaj bomo morali spremeniti, predvsem sami pri sebi, v odnosu učenec – učitelj – starš, da bo imelo pozitivne učinke za naslednjih 300 let šolstva na Destrniku.

Franc Pukšič

Moji spomini

Oktobra 1976 sem od Zavoda za šolstvo Maribor prejel odločbo, da 4. novembra 1976 pričnem z delom ravnatelja na podružnični šoli »Bratje Reš« Destrnik.

Dogovorjenega dne sem zjutraj ob 7. uri prišel na novo delovno mesto. Nikogar od zaposlenih nisem poznal. Najprej sem srečal takratnega tajnika in računovodja, gospoda Janka Mariniča, segel sem mu v roko, se predstavil ter zaželel dobrega sodelovanja.

Takoj za tem sva si ogledala šolske prostore. Vsi razredi so imeli na tleh obrabljene lesene deske, med katerimi so zevale reže, okna so bila stara, na stropu pa le dve luči. Podobna je bila tudi zbornica, v njej je bila velika podolgovata miza z zeleno ploščo, noge so bile med seboj povezane z letvami, ob mizi so bili stari stoli. Na zgornjem in spodnjem hodniku sta sicer bili vodovodni pipi, vendar voda, ki je tekla iz njiju, ni bila pitna. Po ogledu sem šel v zbornico, kjer sem pozdravil vse učitelje, jim stisnil roko in se predstavil. Kolektiv je bil zelo prijeten in mi je veliko pomagal pri delu ter vodenju šole, tako na pedagoškem področju kot tudi pri gospodarjenju.

V šoli sem najprej želel urediti boljše pogoje za delo in boljše počutje kolektiva. V januarju 1978 sem od patronata »Vinko Reš« Ptuj dobil finančna sredstva za nov parket v zbornici. Ko si vstopil vanjo, je bil na desni strani umivalnik z vodovodno pipo, vse skupaj pa je bilo obloženo s keramiko. Od Zavoda za šolstvo Maribor, izpostave Ptuj, sem prejel denar za opremo zbornice. Učitelji so dobili omarice za svoje pedagoške pripomočke in osebno opremo. To je bila prva pridobitev za boljše pedagoško delo.

Decembra leta 1976 je stopila v mojo pisarno tovarišica Erika Šafranko in me povabila v svoj razred. Učenci so sedeli v bundah in plaščih, zaradi dima, ki je uhajal iz lončene peči, pa so imeli solzne oči. Odprli smo okna in učilnico prezračili. Učenci so bili premraženi, saj je bilo sredi decembra. Odšel sem na športno igrišče, kjer sem nakopal ilovico, s katero sem zamašil reže na peči. Uhajanje dima sem zaustavil le za nekaj dni, saj se je ilovica hitro izsušila in ponovno se je začelo kaditi.

Takoj smo sprožili akcijo za izdelavo centralne kurjave. Tovarišica Erika Šafranko, ki je bila takrat delegatka v občinskem svetu občine Ptuj, je tamkajšnje pristojne seznanila o uničeni in zastareli centralni kurjavi na OŠ »Bratov Reš« Destrnik. Postopek za izdelavo novega ogrevanja je trajal precej časa, saj so se morala najti sredstva za to investicijo. Načrt za izdelavo nove centralne kurjave je takrat že bil na šoli in ga je izdelal inženir Ogulin. Ko smo dobili zeleno luč, smo v šoli imenovali odbor, ki je razpisal natečaj za izdelavo. Na razpis so se javili trije ponudniki, izbran je bil gospod Franc Čelan iz Pragerskega. Za centralno kurjavo smo potrebovali klinker opeko. Ker sem imel prijatelje v Tovarni glinice in aluminija Kidričevo, so mi povedali, da delavci iz peči občasno izločijo klinker, ki bi bil primeren za izdelavo dimnika na naši šoli. Prosil sem destrniške kmete, ki so takrat imeli traktorje, da smo šli v Kidričevo in naložili potrebno opeko za izgradnjo dimnika. Pri prevozu so pomagali Franc

Kramberger, Franc Vaupotič, Mio Burina s Čehovim traktorjem, Stanko Zelenik, Rudi Fridl, Franc Lenart, Franc Zelenik, Anton Firbas, Ivan Krajnc in Ivan Nipič. To je bil velik podvig za takratni čas, kmetom, ki so nam z brezplačnim prevozom pomagali, smo bili res hvaležni. Dimnik je zazidal Franc Zelenik iz Gomilcev, takratni zidar v našem šolskem okolišu.

Na šoli pa so bile še druge težave, v kleti je bila gomila iz posebne usedline – gruča, ki jo je bilo treba odstraniti, da bi se v tem prostoru zgradila cisterna za olje. Skalo sta dva dni razbijala Anton Horvat in Franc Urbanija. Potem je sledilo betoniranje prostora, ki so ga opravili Franc Cizerl, Stanko Voda, Rudi Fridl, Franc Murko, Janko Petek, Anton Horvat, Marjan Oman ter učenka Ivanka Potrč.

Šolska stavba v drugi polovici 20. stoletja

Tako je oktobra 1978 šola dobila centralno kurjavo. Še istega leta, v času zimskih počitnic, so v vse učilnice napeljali vodovod.

V mojem obdobju ravnateljevanja, ki je trajalo 13 let, je bilo veliko lepih in slabih trenutkov, o katerih bi lahko še veliko povedal. S tem bi zaključil svoje razmišljanje na obdobje, ki je bilo nepozabno. Najpomembneje je, da smo šolo posodobili in jo učencem ter učiteljem naredili prijetnejšo in varnejšo.

Borut Predan,
ravnatelj v pokoju

Moji spomini na Osnovno šolo Destrnik

Saj človek včasih ne more dojeti, da je bilo, pa tistega ni več ali je vse čisto drugače. Destrniška šola me je navdajala s strahom, ko sem leta 1957 postala prvošolka. V njenih učilnicah, vedno svetlih in toplih, se je odkrival čudovit svet. Takrat smo ga zmogli videti le delček, ampak postopoma nam je širila obzorja. Šele ko smo odšli, smo vedeli, kako radi smo jo imeli, kaj vse nam je dala.

Desetletja so minevala, pa vendar nismo pozabili klopi, ki so se držale skupaj. V eni vrsti nas je sedelo šest. Kako ponosni smo bili, ko smo prvič prijeli v roke peresnike in pisali s črnilom. Edini učili za nas sta bili tabla in kreda.

Ko se danes oziram po sodobno urejenem igrišču, se spomnim, kako smo kot osmošolci prišli v šolo z orodjem in začeli kopati zemljo v hrib, kamor smo postavili prve zametke za današnji prostor, kjer sem kasneje kot razredna učiteljica telovadila s svojimi učenci.

V času, ko sem obiskovala šolo kot učenka, in kasneje, ko sem se zaposlila kot učiteljica, se je šola zelo spremenila. Spreminjala je svojo zunanjo in vsebinsko podobo.

Človek kar težko sledi vsem novostim, ki so se pojavljale v času mojega odraščanja. Ko sem zakorakala v prvi razred, se je v Destrniku pojavila elektrika. Kasneje, v času službovanja na destrniški šoli, sem se morala naučiti osnovnih veščin za delo z računalnikom.

Ko se danes, kot upokojenka, oziram po sodobno opremljeni šoli, ne morem verjeti, kdaj je minil čas, ki je prinesel toliko sprememb. Na srečo naših mladih se je spremenil na bolje. Danes sem ponosna na dejstvo, da se ima vsak učenec priložnost naučiti več tujih jezikov in uporabljati sodobno tehnologijo kot učinkovito pomoč pri osvajanju znanja, ki ga povezuje s svetom.

Erika Maurič

Kolektiv OŠ Destrnik leta 1986

Moja osnovna šola

Obiskoval sem osnovno šolo, ki je bila pol manjša kot obstoječa, nosila je drugo ime, po partizanih in ne po kraju kot današnja, in imela dvakrat toliko učencev, kot jo ima šola danes. Je to danes še ista šola? Za vsakogar je šola ena sama, namreč šola, ki jo je sam obiskoval, po njej presoja vse druge.

Ko danes gledam svojega sina, kako jutro za jutrom drobi korake v smeri svoje šole, kjer se pri šestih letih učijo pisati in brati, delajo neskončne kilometre grafomotoričnih domačih nalog in so, nemirnih nog, prisiljeni sedeti pri miru od 8.20 do 15. ure, preden se jim prično popoldanske aktivnosti, tam do 17. ali 18. ure, ko se izčrpani vrnejo domov, si mislim, kako neskončno bolj priviligiran sem bil, da sem lahko šolo obiskoval v času, ko smo bili – vsaj v divjih sanjah komunističnih ideologov – vsi enako neambiciozni in se starši vsaj pretežno niso predajali bolnim fantazijam, da preko zgodnje prezaposlenosti svojih otrok zadovoljujejo frustracije ob lastni nerealiziranosti.

Kot otroci smo prostodušno operirali z najbolj dragoceno valuto, namreč z valuto prostega časa. Neizmerna zaloga prostega časa se je nam in našim staršem zdela tedaj samoumevna, trideset let kasneje pa je postala redka dobrina, ki jo premorejo samo tisti najbolj prebrisani in dovolj trdoglavi, da zaobidejo vzgojni sistem in družbene konvencije. Dandanes vse bolj bežimo pred sabo, pred lastnimi duhovi in poskušamo iz naših otrok delati genije, kateri sami nismo nikoli postali. Najpogostejša oblika naše vsakdanje droge, potrebne za beg pred soočenjem z našo zgrešenostjo, je delo, pretirana količina dela in posledična odprava prostega časa. Vsak trenutek mora biti zapolnjen, zamašen z neko dejavnostjo, instrumentaliziran in namenjen kontroliranemu učenju. Ko pa je človek sam s sabo, ko nima kaj početi, se mu kaj hitro pridruži njegova dušica in mu dela družbo.

Kar me je moja osnovna šola naučila, je bila visoka umetnost sanjarjenja, pogovorov s samim sabo in dolgočasenja. Mislim, da to ni bila le zasluga učiteljev in učnih programov, sošolcev in pomanjkanja možnosti za dodatne aktivnosti tistega časa. Verjetno bi podobne lekcije bil deležen marsikje, na marsikateri osnovni šoli. Kajti bil je duh časa, ki se ni sramoval praznine, igre, sanjarjenja in prepuščenosti otrok njihovim svetovom. Morda toliko bolj na podeželju. To je bil obenem čas brez interneta in brez sodobnih tehnoloških igračk. Igrače smo seveda imeli, a to še ni bil globaliziran trg istih igrač, kot ga poznamo danes, marveč se je v igračah skrival zaklenjen estetski prepad med vzhodom in zahodom. Tako smo si v zadnjih klopeh med poukom najraje naskrivaj ogledovali kak avtomobilček ali drugo plastično novotarijo, ki jo je dobil kdo od »gastarbajterskih« sorodnikov iz Nemčije ali Avstrije in je pri nas ni bilo naprodaj. Ali pa smo se prepuščali sanjarjenju v prostih urah, pred, med in po pouku, ki je trajal manj časa kot danes, in kljub temu iz nas naredil pretežno sprejemljive državljane in ne povsem zabite odrasle. Ali pač?

Spomnim se, kako smo bili v višjih razredih redno vključeni v razne oblike dela, kako smo s šolskima kuharicama in obenem dušama šole, Betiko in Liziko, kdaj lupili krompir v kuhinji. Spomnim se aluminijskih lončkov, iz katerih smo potem jedli krompirjevo ali zeljnato juho s fižolom. In okusa

Aleš Šteger (tretji z desne v zadnji vrsti) z razredničarko Marto Krivec leta 1983

pustosti, enega tistega okusov, ki ostanejo zasidrani v času in jih je nemogoče obuditi v katerem drugem. Spomnim se zatohlega vonja v pritličju, kjer smo shranjevali svoje čevlje in se zjutraj preobuvali v pretežno strgane šolske copate. Spomnim se vonja po linoleju po tleh stopnišča, vonja svetlobe, ki je lila skozi jesenka okna v pritličnih učilnicah, spomnim se vonja sošolkinih las (a se več ne spomnim njenega imena), ki je pela ob meni v šolskem zborčku pri Mariji Stöger, vonja zamaščenih knjig, ki smo jih v šolski knjižnici prelagali s kupa na kup, Gimnazijka ali Pestrna v izdajah Biserov Mladinske knjige po 15 in več izvodov. Spomnim se vonja našega smeha, ko se je na vratih prikazal tedanji ravnatelj z modrico na očesu in na naše vprašanje, kje jo je staknil, odgovoril, da je lovec in se je kot tak boril z medvedom. Spomnim se vonja trave, ki jo je za šolo kosil naš hišnik, vonja barvic, s katerimi smo se obmetavali pri likovnem pouku, spomnim se vonja prvih pretepov, vonja sošolk, ki so se v šestem razredu pričele poljubljati s starejšimi fanti, spomnim se vonja neskončnih popoldnevov in počitnic, ko je šola bila zaklenjena in smo posedali na klopci za njo. Klopca več ne stoji, saj je na tem mestu zgrajena telovadnica. Vonj je izpuhtel za vse, ki niso doživeli, kar sem sam doživel in česar se spominjam s hvaležnostjo za zalogo časa, ki sem si jo tedaj lahko nabral in od katere živim še dandanes.

Aleš Šteger

Aleš Šteger

LOSOSI

Po letih življenja v oceanu
Zaplavajo pacifiški lososi navzgor po reki,
Katere tok jih je nekoč prinesel.

Več tednov traja njihovo potovanje k izviru,
Na mesto, kjer se je nekoč, v brezobličnosti ikre,
Prisenčilo prvo oko.

Ne nabirajo več hrane.
Ne ravnajo po logiki vsakdanjih preživetvenih strategij.
Ne iščejo, ne bežijo, ne lovijo. Na poti so.

Sčasoma se njihova koža obarva s krvjo.
Njihove glave pozelenijo.
Samčev gobec postane kljukast in dolg.

Ranljivi, vsem na očeh, potujejo.
Ob skokih po slapovih navzgor
Se jih na tisoče rani do smrti.

Preostali plavajo med brzicami dalje,
Proti valovanju rjave dlake, proti senci, ki jih čaka,
Sklonjena nad obok njihovega deročega sveta.
Kako nežna je smrt živordečih lososov,
Nabodenih na medvedkine kremplje.
Kot da smrt ni konec, marveč nemi prehod.

In Destrnik je kraj v osrčju Aljaske.

Mladič stoji na obrežju
In opazuje medvedko, ki jo je reka uročila.
Za vedno njen potomec, že dolgo samo svoj.

Brzice, slapovi, smrtni udarci šap.
Le redkim lososom se uspe vrniti v svoj izvir,
Pod plavutjo skleniti pričetek in konec.

Po drstenju počasi odmirajo v ledenih vodah.
Njihove nabreknjene trupe raznašajo tolmuni.
Proti toku reke stopaš, ki jih odnaša. Ki te odnaša.

(iz: Knjiga reči, Beletrina, Ljubljana 2005.)

Moja šola

Ravnatelj, gospod Skurjeni, mi je kot bivši učenki urbanske šole (tako smo rekli v narečju) namenil veliko čast in odgovornost pisati o svojih učiteljih ter bivši šoli Destrnik.

Destrniški grič se vzpenja 10 kilometrov vožnje iz Ptuja proti Lenartu v Slovenskih goricah. Ko zapustimo starodavno mesto Ptuj, nas cesta pelje ob skrbno obdelanih poljih in mimo novogradenj, ki pa, čeprav so nekatere bahavo razsežne, ne morejo zasenčiti samosvojega veličastja urbanskega griča ter mogočne, lepe nove šole na Destrniku.

Tisti, ki smo bili učenci stare šole, smo kar nekoliko nostalgični za staro romantično veduto, v ospredju katere je bila šola, v ozadju pa zvonik cerkve sv. Urbana, zaščitnika vinogradnikov.
A kaj hočemo, potrebe so zdaj povsem drugačne in znanje je naša dota, ki nam je nihče ne more vzeti. Mladim moramo omogočiti najbolj kakovostno šolanje, čim več vložiti vanje, da bodo v tujini uspešni in cenjeni. Nezaslišano je, da morajo mladi v svet, ne samo na izpopolnjevanje, ampak tudi s trebuhom za kruhom.

Moja šola, ki sem jo obiskovala v letih 1956/57 do vključno 1963/64, je bila popolna osemletka. Za tiste čase je bila to mogočna stavba s sedmimi učilnicami, prizidkom za učiteljska stanovanja in upravne prostore.

Kadar koli se spomnim nanjo, se spomnim na ponarodelo pesem »Stoji učilna zidana, pod njo je stara jablana …«. Pod mojo šolo ni bilo stare jablane, ampak se je na severni strani razprostiral večji rožni vrt s skrbno negovanimi vrtnicami, oblikovanimi na krošnjo, na južni strani, v zavetrju, pa je rastlo sadno drevo s pregrešno okusnimi marelicami. Tudi šolska otročad jih je smela okusiti.

Moja šola je žarela v topli, bidermajer rumeni barvi fasade, a to je premalo, če stavbe ne ožarja topla človečnost. To so ji dali učitelji in drugi, tudi starši, ki so prihajali v to stavbo.

Prvi šolski dan je nekaj posebnega, moj je že bil tak, ker nas je sprejela in nagovorila gospa Marija Kralj, dolgoletna upraviteljica in učiteljica 1. razreda. Rojena je bila v Trstu, njena sestra je bila igralka Elvira Kraljeva, obeh je bila ena sama milina. Nikoli ne bom pozabila njenih prvih besed v 1. razredu: »V šoli sem jaz vaša druga mama.«

Res je bil njen odnos materinski in taka je bila tudi do svojih podrejenih. Bila je dobra, srčna, stroga in v šolskem okolišu zelo spoštovana.

Kolektiv je bil v povprečju mlad, a bili so pošteni, strogi in ljudski. S svojim vedenjem so nam dajali vzgled in nas nevsiljivo vzgajali ter usmerjali. Tega takrat, kot mladež, nismo dojeli, ampak šele kasneje – kot odrasli in oblikovane osebnosti.

Učitelji so stanovali v kraju, najprej v šoli, potem pa v bloku, ki je bil namenska gradnja.

Povezani so bili s krajem, celotnim šolskim okolišem in s starši učencev. Stkali so se prijateljski odnosi, vladalo je medsebojno spoštovanje.

Velikokrat ni bilo domačih, družinskih praznikov – tudi porok, krstov, botrin – da ne bi povabili učiteljev. Nekateri so se tem vabilom odzvali, kar je poželo veliko odobravanje.

Niso samo skrbeli za naše znanje, ampak so tudi sicer skrbeli za kulturni utrip. Bili so središče življenja v kraju. Res pa je, da so bile takrat povsem drugačne razmere.

Po upokojitvi in odhodu upraviteljice Kraljeve jo je nasledil upravitelj gospod Franc Ogrinc. Šolo je vodil od leta 1964 do svoje prezgodnje smrti – januarja 1975. Ni pretrgal vezi s šolskim okolišem, ki jih je začela gospa Kraljeva, ampak jih je še poglobil.

Zakonca Ogrinc sta celo doživela, da sta v šolo sprejela otroke svojih prvih učencev, gospa Ogrinc pa celo vnuke.

Bolj malo je učiteljev, ki bi znali prisluhniti mlademu človeku, ki bi znali ob nerazumnem izbruhu potlačiti upravičeno nejevoljo, ki bi znali biti uvidevni, a bi hkrati odločno izrekli grajo, kadar bi bilo potrebno. Taki so redki, a to so bili moji učitelji in to je znal ceniti ter spoštovati celoten šolski okoliš.

Vse vrednote, intelektualne in druge, dobijo pravo vsebino in vrednost le, če jih ožarja topla človečnost.

Delo bivših, sedanjih in bodočih učiteljev ni nastopaštvo, eksperimentiranje ter kup leporečja, ki nima zveze z realnostjo, ampak je zelo zahtevno intelektualno in vzgojno delo.

Vsako pošteno in kakovostno delo, posebej intelektualno, si zasluži spoštljiv in korekten odnos.

Kolektivu, ki se razdaja za našo mladež, in učencem ob visokem jubileju iskreno čestitam.

Tanja Marinič,
upokojena sodnica

V šolo bi se vrnila … Še posebej, da bi uresničila željo postati učiteljica … Tega mi zdaj ne bi nihče preprečil …

Gospa Rozika Muršič od rojstva živi v Destrniku. Šolo je začela obiskovati daljnega leta 1949. Na čas otroštva in osnovnega šolanja jo vežejo lepi spomini. Veliko jih je ohranila do danes. Stavba na sončnem griču se ji je kot majhni deklici zdela velika in svetla. Pouk je veseljem obiskovala, rada se je učila, rada je brala. Pravi, da ji je najbolj žal, da ni uresničila želje po poklicu. Prav zato je svoje otroke spodbujala, da so vztrajali in dosegli, kar so želeli. Na to je zelo ponosna.

Kdaj ste obiskovali osnovno šolo?
Osnovno šolo sem začela obiskovati leta 1949, obiskovala sem jo osem let.

Kakšna je bila pot v šolo in domov?
V šolo nas je vedno hodilo več skupaj. Z mano je največ hodila prijateljica Lizika. Vedno smo šli po stranskih poteh, čez gozd in travnik. Spomnim se gospoda, ki je bil zelo jezen, če smo šli čez njegovo posestvo, zato si tam nismo upali hoditi.

Kakšni so bili učitelji? So bili (bolj) strogi? Ste se učiteljev bali?
Bili so bolj strogi kot danes, vendar se jih nismo bali. Spomnim se tovarišice v prvem razredu, pisala se je Marija Kralj. Ob vpisu v prvi razred je staršem otrok, ki še niso bili zreli za v šolo, svetovala: »Če otrok še ni sposoben za v šolo, naj se še eno leto igra doma«. Tovariše in tovarišice smo pozdravljali z »zdravo«.

Kakšne so bile učilnice in drugi prostori v šoli? Kako so se razlikovali od sedanjih?
Seveda učilnice niso bile tako moderne. So pa že bile podobne sedanjim. Že takrat je bila šolska stavba velika, učilnice so se nam zdele svetle. Klopi so bile dolge, na njih so bili tintniki.

Ali ste imeli katere predmete, ki se jih danes učenci več ne učijo?
Kvečjemu smo jih imeli manj. Od tujih jezikov smo se učili srbohrvaščino, ki smo jo morali kar dobro znati.

Ste hodili na končne izlete?
Smo, vendar ne daleč in redko. Peljali smo se do Ptuja ali Maribora.

Ste imeli počitnice?
Ja, poletnih se dobro spomnim, bile so približno tako dolge kot sedaj. Pa zimske, dva tedna, drugih pa ni bilo.

Katere praznike ste v šoli obeleževali in kako?
Obeleževali smo samo državne praznike, verskih ne. Spomnim se, da smo veliko govorili o Francetu

Prešernu.

Kako ste bili oblečeni? Ste nosili uniforme?
Uniform ni bilo. Oblečeni smo bili preprosto. Razen pozimi, ko smo v šolo hodili bosi.

Kaj ste delali med odmori?
Bili smo zelo živahni, »noreli« smo. Pojedli smo pa tudi malico, ki smo jo prinesli od doma.

Ste bili kaznovani, če ste naredili napako?
Seveda smo bili kaznovani. Če smo bili preveč živahni, če smo kaj ušpičili, če nismo ubogali, smo jih dobili po zadnji plati, pa tudi klečati smo morali v kotu.

Kako ste kot otrok doživljali šolo?
Šolo sem z veseljem obiskovala. Tako zelo, da sem tudi sama želela postati učiteljica, vendar mi starši tega niso mogli omogočiti. Spomnim pa se, kaj mi je v tretjem razredu šlo strašno na živce. Tovariš Batagelj je od nas zahteval, da smo, preden smo šli domov, vsak dan še zapeli pesem. Drugi so šli že iz šole, mi pa smo peli: »Oj, črni kos tam v zelenem bukovju …« Komaj sem čakala, da grem v naslednji razred, da mi ne bo več treba peti te pesmi.

Katere vragolije ste si zapomnili?
Vse mogoče smo počeli. Najraje smo se igrali igro »vuk«. Stali smo v krogu, eden izmed igralcev je moral iti zadaj in udariti nekoga po hrbtu, ta je moral prejšnjega uloviti. Smo se tudi prepirali, stepli, toda straši za to niso vedeli, saj smo naslednji dan že vse pozabili.

Katere šolske potrebščine ste uporabljali?
Imeli smo preprost nahrbtnik, rekli smo mu »ručjak«, preprosto peresnico in zvezke. Knjige, učbeniki so bili v šoli.

Kakšna je bila malica?
Malico smo nosili od doma. Po navadi je to bilo jabolko in kakšen košček kruha, ki smo ga dali »za prisl«.

Ali ste morali doma veliko pomagati? Ste morali pred odhodom v šolo opraviti kakšna opravila?
Seveda. Zjutraj sem morala pred odhodom odgnati živino na pašo, nahraniti prašiče, jim očistiti. Po šoli sem kuhala kosilo, brata pa sta delala zunaj.

Ste se učenci med seboj razumeli? Ste se veliko družili?
Veliko smo se družili. Predvsem tisti, ki smo bili blizu doma. Največ sem se družila s prijateljico Liziko. Zelo dobro sva se razumeli, sva se pa tudi stepli. Spomnim se, da zaradi tega, ker sem ji iz jopice izrezala gumbe.

Kako ste šolo doživljali kot mati vaših otrok?
Šola se je do takrat zelo spremenila. Moji otroci so imeli več potrebščin, malice je bila šolska. Imeli so boljše pogoje.

Izvedeli, smo, da ste v svojo družino sprejeli nečaka. Ali nam lahko poveste kaj o vaših občutkih, težavah, s katerimi ste se srečevali, ko ste sprejeli tako veliko odgovornost?
Ljudje mogoče danes ne vedo, kakšni časi so bili. Veste, takrat so bili zelo zelo težki časi. Brat in svakinja sta morala sprejeti težko odločitev in iti s trebuhom za kruhom v tujino. Tujina ju ni sprejela z odprtimi rokami. Morala sta trdo garati veliko let, da sta si ustvarila pogoje za življenje. Niti za trenutek nisem razmišljala, ko sem sprejemala skrb za nečaka. Takrat je bilo čisto normalno, da si člani družine pomagamo, kolikor je v naši moči. Sama sem imela tri otroke. Verjetno je bilo še najtežje nečaku samemu. Čeprav mu pri nas ni nič manjkalo, s starši je bil večkrat na leto. Res pa je, da včasih ni razumel situacije in je zato kakšno ušpičil. Moram pa poudariti, da so se v šoli zelo trudili. Pomagali so mu tudi vsi trije moji otroci. Tukaj moram izpostaviti takratno učiteljico slovenščine, gospo Bojano Kolenko. Za nečaka se je zelo zavzela, ga dodatno učila v prostem času, nam nudila oporo. Z njeno pomočjo je zaključil osnovno šolo, uspešno je dokončal tudi srednjo poklicno šolo. Tudi njega je kasneje pot zanesla v Nemčijo, k njegovim staršem, kjer si je življenje lepo uredil. Upam si trditi, da smo vsi skupaj pripomogli k temu. Na uspešno prehojeno skupno pot nas opominja tudi s tem, da se rad vrača v domovino.

Bi se vrnili nazaj v šolske klopi? Ali kdaj pogrešate šolo?
Bi se vrnila. Še posebej, da bi uresničila željo, da bi postala učiteljica. Tega mi zdaj ne bi nihče preprečil.

Intervju sta opravila Ana Dvoršak in Urban Tetičkovič, učenca 4. razreda,
ob pomoči učiteljice Stanke Drevenšek

Znanja ni nikoli preveč

Ob obletnici destrniške šole me je zanimalo, kako so moji družinski člani doživljali šolanje. Imela sem srečo, da sem lahko od malih nog poslušala izkušnje in šolske dogodivščine več generacij, v mojem primeru treh pred mano.

Najbolj zanimive so mi bile dogodivščine pradedka Janeza, ki je bil rojen leta 1929, vendar nas je v lanskem letu zapustil. Veliko spominov je žal vzel s seboj, določene pa nam pustil za zmeraj v naših srcih. Vedno je bil ponosen na našo šolo in nikoli ni pozabil na čas, ki ga je v njej preživel s svojimi vrstniki in z učitelji.

Zanimive pa so tudi dogodivščine moje babice Marije Vogrinec, ki je rojena leta 1949. Lepo sem jo prosila, če bi mi odgovorila na nekaj vprašanj, povezanih z našo destrniško šolo in njenim šolanjem na njej.

Babica, kdaj si začela obiskovati destrniško osnovno šolo?
Osnovno šolo sem začela obiskovati leta 1956, končala pa sem jo leta 1964.

Kakšna je bila tvoja pot v šolo in domov? Si hodila sama ali je več (otrok) iz vasi hodilo skupaj?
Počakali smo se na skupni točki na začetku vasi, kdor je prišel prvi, je počakal ostale. Domov smo morali s hitrejšim korakom, saj so nas doma čakali starši, da smo jim šli pomagat.

Kakšna oblačila ste nosili?
V šolo smo občasno hodili obuti v gumijaste škornje in preprosto oblečeni, tistim časom primerno. Dekleta smo bila vedno oblečena v krila. V šoli se nismo preobuli tako kot vi danes, saj ni bilo copat. Ko je deževalo ali snežilo, je za nami ostalo veliko blata in polno luž, zato je imela takrat čistilka veliko dela.

Kakšni pa so bili učitelji? Bolj strogi kot dandanes? Kako si se razumela z njimi?
Učitelji so zahtevali veliko znanja, predvsem mi je ostala v spominu učiteljica četrtega razreda, ki je bila zelo stroga, zato je veliko učencev ponavljalo prav njen razred. Jaz sem se k sreči z njo dobro razumela.

Kot zanimivost lahko povem, da smo se v šoli zaradi bivanja v skupni državi Jugoslaviji učili tudi srbohrvaščino in pisavo cirilico. Ocenjevalo se je tudi vedenje, pri vsaki nalogi pa zraven dela še oblika. Veliko pozornosti se je posvetilo pisavi oziroma lepopisu.

Moram ti povedati, da smo v mojem času učenci zelo spoštovali učitelje, kar se ne da primerjati z današnjim odnosom učencev. Učitelji so zahtevali red in disciplino. Z njimi sem se zmeraj zelo dobro razumela in sem jim hvaležna za vso znanje, ki so ga prenesli name. Veliko učencev je v tistih časih ponavljalo razred, ker smo morali doma delati in je bila šola na drugem mestu.

Kakšne so bile kazni, če ste kaj ušpičili ali pa niste naredili domače naloge?
Kaznovani smo bili podobno kot danes, s kakšnim minusom. Bile pa so tudi fizične kazni, kar je danes prepovedano. V vsaki učilnici je bila kakšna polmetrska palica, tako smo dobili na roko t. i. »packe«.

Tudi fantje, ki so bili velikokrat nemirni, so bili kaznovani. To je izgledalo tako, da je učitelj dal nogo na stol, si poveznil fanta čez koleno in ga s palico po zadnji plati. To je bilo nam, ostalim v razredu, zelo smešno. Grozno.

Kakšne pa so bile učilnice in drugi prostori na šoli? So se zelo razlikovali od današnjih?
Če jih primerjam z današnjimi, so bili prostori zelo, zelo drugačni. Na šoli smo imeli sedem učilnic, štiri učilnice so bile v zgornjem nadstropju, tri pa v spodnjem nadstropju šole. V tem nadstropju je bila tudi zbornica, šolska kuhinja in stranišča. Pouk je potekal v dveh izmenah, dopoldanski in popoldanski. Dopoldne so imeli pouk učenci iz oddaljenih vasi, popoldne pa učenci, ki so bili bliže šoli. V vsaki učilnici so bile klopi za štiri učence, spredaj je bil oder – kateder, tam je učitelj imel svojo mizo in stol. Bila je tudi tabla. Ob strani pri oknu je bila zmeraj majhna mizica, pod njo vedro z vodo, zgoraj je bil umivalnik, ob strani pa brisača in milo. V drugem kotu pa je bila peč. Zjutraj nam je zmeraj zakurila čistilka, potem smo si morali kuriti sami. Drva in premog smo si tudi morali sami nositi iz kleti. Vodo so reditelji nosili za vse razrede iz bližnje doline, tam, kjer je danes avtobusna postaja.

Kako je potekal pouk športne vzgoje? Ste imeli telovadnico?
Telovadnice takrat še seveda ni bilo. Telovadili smo po razredih, igrali smo se pa tudi kakšne igrice. V tistih časih smo bili tako ali tako fizično zelo aktivni, saj smo morali doma veliko delali.

Ko gremo na končni izlet, se zmeraj veseliš z menoj. Kako je bilo pri vas? Ste hodili na končne izlete?
Na končne izlete smo zmeraj hodili in to je bilo seveda za nas največje veselje. V drugem razredu smo šli peš v Mestni Vrh na bližnjo domačijo. Drugače pa smo bili tudi na Ptujskem gradu. Najbolj pa mi je v spominu ostal peti razred, ko nas je učiteljica z vlakom peljala na izlet v Reko, in celo za dva dni. Tam smo se kopali in takrat sem tudi prvič videla morje.

Ste imeli počitnice? Kako dolge so bile?
Glavne počitnice so bile seveda poletne, ki so trajale dva meseca, zimske pa dva tedna. Imeli smo tudi prvomajske počitnice, skupaj s 27. aprilom, takrat je bil to dan Osvobodilne fronte.

Kaj ste počeli med počitnicami?
Med počitnicami smo doma pomagali, saj smo bili večinoma vsi podeželski otroci. Starši so bili zelo veseli, ko so bile počitnice, da smo doma lahko pomagali.

Kako si ti doživljala šolo? Ti je bilo pri pouku zanimivo? Si z veseljem obiskovala šolo?
Zelo rada sem hodila v šolo, bila sem »željna novega znanja«. Vsake počitnice so mi bile predolge, res, komaj sem čakala, da sem spet sedla v šolske klopi.

Katere praznike ste obeleževali v šoli?
Obeleževali smo 8. februar – Prešernov dan, 1. maj – praznik dela, 29. november – dan republike (takratne Jugoslavije).

Kateri dogodek si si najbolj zapomnila na Osnovni šoli Destrnik?
Ko pogledam vaše sedanje, moderno šolsko igrišče, se spomnim, da smo bili mi prva generacija, ki je začela delati igrišče, to je bilo v šolskem letu 1962/63. Prinesli smo si motike in lopate ter smo

površino 20 x 50 metrov zravnali. Pri delu so nas vzpodbujali in nam pomagali učitelji. Mi pa smo se seveda veselili, da bomo imeli igrišče in se bomo lahko ob lepem vremenu zunaj tudi igrali.

Kakšne so bile možnosti za nadaljevanje šolanja?
Možnosti za nadaljevanje šolanje so bile zelo majhne, saj smo bili kar odmaknjeni od Ptuja. Avtobusov takrat ni bilo, pa tudi če bi se vozili s kolesi, bi bilo to (pre)naporno. Ko sem prišla iz šole, sem morala najprej pomagati staršem na kmetiji in šele potem sem se lahko učila.

Ali so krajani kaj sodelovali s prostovoljnim delom?
Jeseni so bile »nabiralne akcije«, ko so po krajevnih skupnostih zbirali pridelke za šolsko kuhinjo (krompir, jabolka, zelje, fižol, čebulo …). Vse to se je vozilo v šolo in potem nam je kuharica iz te hrane pripravljala malico.

Kakšen pogled imaš na današnje šolstvo, sedaj ko jaz obiskujem destrniško šolo?
Učenci imate sedaj veliko več možnosti, kot smo jih imeli mi, in menim, da jih premalo izkoristite. Tudi več časa imate, kot smo ga imeli mi. Znanja pa ni nikoli preveč!

Babica, ali bi se še kdaj vrnila nazaj v šolsko klop?
Jaz sem šolo zmeraj pogrešala in sem jo rada obiskovala. Seveda bi se vrnila, saj še imam zmeraj lepe spomine, na dogodivščine – na mojo, našo destrniško šolo.

Draga moja babica, najlepša hvala za najin pogovor.

Intervju je pripravila Lucija Burgar, 8. b

Marija Vogrinec (sedi tretja z desne v prvi vrsti) z ravnateljico Marijo Kralj (četrta z leve) in razredničarko Marijo Pečnik (peta z leve), 6. razred, 1962

Imeli smo dva zvezka in mogoče še kakšen svinčnik

Sem Teja Lovrec, učenka 7. razreda. Med zimskimi počitnicami sem z dedkom, Francem Lovrecem, rojenim leta 1934, naredila intervju. Pripovedoval mi je, kako je bilo, ko je leta 1940 začel obiskovati šolo Sveti Urban.

Kakšna je bila pot v šolo in domov?
V šolo sem vedno hodil peš, vsak dan eno uro v šolo in uro domov. Hodilo nas je več, od starejših do mlajših. Nikoli nismo bili varni, saj sem šolo obiskoval v času druge svetovne vojne. Na poti domov smo se večkrat ustavili in igrali razne igre.

Kakšne so bile učilnice in drugi prostori v šoli?
Imeli smo samo osem učilnic in vsaka je imela peč, za katero smo morali skrbeti učenci. V vsaki učilnici je bila velika stoječa tabla. Učiteljica nas je razporedila tako, da smo v eni vrsti sedeli samo fantje, v drugi pa dekleta.

Ste hodili na končne izlete?
Da, hodili smo na končne izlete. Enkrat smo odšli peš na Vurberk, kjer smo si ogledali grad. Med pohodom smo se večkrat ustavili in si ogledovali ter raziskovali okolico. Na tem izletu sem dobil navdih, da naredim svojo hiško.

Kako ste bili v šoli oblečeni?
Oblečeni smo bili v hlače, majico in čevlje z nogavicami. Poleti smo v šolo večkrat prišli bosi.

Kako je potekal pouk športne vzgoje, če niste imeli telovadnice oz. športne dvorane?
Telovadba je potekala zunaj v naravi. Igrali smo razne igre, kot so na primer gnilo jajce. Večkrat smo tudi tekali ali skakali v daljino. Včasih smo imeli tudi majhno žogo, ki smo si jo podajali.

Katero vragolijo ste si najbolj zapomnili?
Najbolj mi je v spominu ostalo pozdravljanje. Če koga na poti iz šole nismo pozdravili, nas je ta vprašal, kje imamo Boga, in odvrnili smo mu, da ga imamo v torbi, in hitro zbežali. Pri teh vragolijah smo se zelo zabavali.

Katere šolske potrebščine ste uporabljali?
Imeli smo dva zvezka za vse predmete in en učbenik, mogoče še kakšen svinčnik. V višjih razredih smo imeli tudi pero, s katerim smo pisali.

Kakšna je bila malica? Ste malico nosili od doma?
Malico smo si morali nositi od doma. Po navadi je bil to samo kos kruha in kakšno jabolko. Veliko otrok ni imelo malice, ker doma niso imeli dovolj hrane, zato smo si malico med seboj razdelili.

Ste imeli dovolj časa za učenje? Ali ste morali doma pomagati?
Imel sem dovolj časa, ampak pred poukom sem moral vedno prinesti vodo, po pouku pa sem z bratom pasel živali.

Ste se učenci med seboj razumeli? Ste se veliko družili?
Ja, zelo dobro smo se razumeli, veliko smo se družili in zabavali, še posebej, ko smo šli domov, saj smo se večkrat ustavili in zabavali.

Kako ste pozdravljali učitelje?
Učitelje smo v nižjih razredih pozdravljali »hvaljen Jezus«, v višjih razredih pa smo jih pozdravljali »zdravo«.

Kaj se je zgodilo, če niste imeli naloge?
Za kazen smo dobili še več naloge ali pa smo morali oditi iz razreda na hodnik. V najhujšem primeru smo dobili s šibo po rokah.

Intervju je pripravila Teja Lovrec, učenka 7. a

Šola v očeh moje babice

Sem radovedni osmošolec Luka Caf in že od nekdaj me je zanimalo, kako so prejšnje generacije hodile v šolo, se učile in izobraževale. O tem sem povprašal svojo babico Marijo Murko (roj. 1947), ki je žulila šolske klopi v letih od 1955 do 1962 na isti šoli kot jaz in leta kasneje na njej tudi poučevala slovenski in nemški jezik dolgih 36 let. Dobil sem zelo zanimive odgovore in rad bi jih delil z vami.

Kakšni so bili učitelji? So bili (bolj) strogi? Ste se učiteljev bali?
Bili so mnogo bolj strogi kot danes, tudi bali smo se jih, predvsem učiteljev (bolj kot učiteljic).

Kakšne so bile učilnice in drugi prostori v šoli?
Tla so bila lesena, imeli smo stare lesene klopi z vdolbinami za črnilnik, v vsaki učilnici je bila velika peč na drva.

Ali ste imeli katere predmete, ki se jih danes učenci več ne učijo?
Ne, predmeti so bili enaki, le nekateri deli predmetov so se ocenjevali posebej (na primer lepopis pri slovenščini).

Ste imeli športne, kulturne, naravoslovne in tehniške dneve? Kaj pa krožke? Kako so potekali dnevi, ko niste imeli pouka in so potekale druge dejavnosti?
Imeli smo samo kulturne in športne dneve, krožkov smo imeli na izbiro manj kot danes. Dnevi, ko ni bilo pouka, so zajemali na primer pohod, ogled znamenitosti, kino predstavo.

Katere praznike ste v šoli obeleževali in kako?
Novo leto, 8. februar, dan vstaje, dan OF, 1. maj, dan mrtvih, 29. november in najpomembnejši praznik – 25. maj. V navadi je bilo pripraviti proslavo.

Kaj ste delali med odmori?
Med odmori smo tekali, se pogovarjali, fantje so se večinoma stepli.

Kako ste bili kaznovani, če ste storili napako?
Kaznovani smo bili z opominom, ukorom, tudi s klofuto.

Kako je potekal pouk športne vzgoje, če niste imeli telovadnice oziroma športne dvorane?
Pouk športne vzgoje je potekal v učilnici, na hodniku ali igrišču.

Kako ste kot otrok doživljali šolo?
Šolo sem obiskovala z veseljem, pouk mi je bil zelo všeč.

Kakšen je bil odnos med učitelji in učenci?
Odnos je bil tovariški. Učenci smo učitelje ubogali in nismo smeli jezikati.

Katero vragolijo ste si najbolj zapomnili?
Med odmori sem plezala na klopi, z njih skakala na dečke in jih tepla.

Kakšne možnosti ste imeli za nadaljnje šolanje?
Možnosti so bile razmeroma dobre, pri tem pa je seveda imel veliko vlogo končni uspeh.

Ste imeli dovolj časa za učenje? Ali ste morali doma pomagati?
Ni mi bilo treba delati skoraj ničesar (razen čuvati mlajše sestre in pometati), tako da sem imela za učenje dovolj časa.

Kako ste pozdravljali učitelje?
Na začetku prve šolske ure: »Za domovino s Titom naprej!«, ob začetku naslednjih šolskih ur pa: »Zdravo.« Ob vsakem pozdravu smo morali tudi vstati.

Se spomnite kakšnega posebnega dogodka iz šole?
Ko smo imeli pohod na Ptuj, so vsi učenci hodili, le mene je učitelj peljal na kolesu, rekoč: »Marijica, ti pa že ne boš hodila.« Bila sem namreč najmanjša v razredu.

Mi, učenci, velikokrat govorimo, da je v šoli težko, da dobimo preveč domače naloge in da so ocenjevanja težka. Je bilo tako tudi takrat, ko ste vi hodili v šolo?
Da, tudi nam se je zdelo tako. Menim, da podobno razmišljajo učenci vsake generacije.

Kakšen pogled imate na današnje šolstvo?
(Dolg razmislek … potem odgovor) Otroci so bili včasih mnogo bolj razgledani in funkcionalno pismeni kot danes.

Postavite se v vlogo učitelja. Kakšno popotnico bi dali nam, učencem?
Učite se za življenje!

Bi se vrnili nazaj v šolske klopi?
(Odgovor moje babice je sledil po dolgem premisleku) Da, bi se. Šolo še vedno pogrešam.

Intervju je pripravil Luka Caf, 8. a

Marija Murko (četrta z leve v prvi vrsti) z učiteljem Milkom Batageljem, 3. razred, 1957

Učitelji so bili strogi in bali smo se jih

Pogovarjala sva se z Janovo prababico, Marijo Murko, in Leonovo babico, Alojzijo Matjašič. Gospa Marija, ki je bila rojena leta 1922 v Levanjcih, kjer živi še danes, je začela šolo obiskovati leta 1927. Gospa Alojzija se je rodila leta 1930. Svojo mladost je preživela v Janežovskem Vrhu, potem pa se je poročila v Levanjce. Leta 1937 je začela obiskovati slovensko osnovno šolo, ki je postala leta 1940 nemška. Obe sta zgovorni gospe, ki večkrat skupaj obujata spomine na svojo mladost, tudi na šolska leta. Pogovor z njima je vselej zanimiv in poučen.

Kakšna je bila pot v šolo?
Marija: V šolo sem hodila peš, s svojim bratom in z drugimi učenci.

Kakšni so bili učitelji?
Marija: Bili so strogi in imeli smo veliko strahu pred njimi.

Kakšne so bile učilnice?
Marija in Alojzija: Urejene, v klopi so sedeli štirje otroci. V prvem in drugem razredu smo imeli tablice, na katere smo pisali, kasneje smo dobili črnilnike. Učilnica je bila večja, vendar manj opremljena kot so današnje učilnice. V njej je bila t. i. »štokpeč«, v kateri je zakurila »šoldinarca« oziroma čistilka.

Ali ste imeli kakšen predmet, ki ga danes nimamo?
Marija: Imeli smo obvezni verouk.

Kaj pa športne dneve?
Marija in Alojzija: Da, imeli smo jih. Potekali so okrog cerkve in na t. i. »placu«, kjer je danes gasilski dom. Igre so bile zelo podobne današnjim.

Ste hodili na končne izlete?
Marija in Alojzija: Na končni izlet so šli samo tisti, ki so imeli več denarja. Šli so na Vurberk, Ptuj in v Ljubljano.

Ali ste imeli počitnice?
Marija in Alojzija: Imeli smo jih, vendar so bile samo ene, poletne.

Katere praznike ste obeleževali?
Marija in Alojzija: Obeleževali smo cerkvene praznike, kot sta božič ali binkošti. Takrat smo ostali doma.

Ste nosili uniforme?
Marija in Alojzija: Oblečeno smo imeli to, kar smo dobili od staršev, uniform nismo imeli.

Kakšna je bila malica?
Marija in Alojzija: Malico smo si prinesli od doma, večinoma sta to bila jabolko in kruh. Malicali smo v odmoru.

Kakšne so bile kazni, če se niste držali pravil?
Marija in Alojzija: Če smo bili med odmorom poredni, smo jih dobili s šibo ali pa smo morali stati ali klečati v kotu. Kaznoval nas je ravnatelj.

Kje je potekal pouk telovadbe?
Marija in Alojzija: Telovadili smo na prostem.

Kakšen je bil vaš odnos do šole?
Marija in Alojzija: V šolo smo hodili z večjim veseljem kot danes.

Kaj pa do učiteljev?
Marija in Alojzija: Spoštovanje do učiteljev je bilo večje kot danes, saj so tudi učitelji imeli drugačen odnos – bolj strog, vendar boljši.

Kaj se vama je najbolj vtisnilo v spomin?
Marija: Najbolj mi je ostalo v spominu, ko sem sošolca pretepla z dežnikom. Doma sem se izgovarjala na to, da sem padla in zlomila dežnik.
Alojzija: Najbolj mi je ostalo v spominu, ko sem v sneg dala kamen, naredila kepo in jo vrgla sošolcu v glavo.

Kakšne so bile možnosti za nadaljevanje šolanja?
Marija: Če si imel bogate starše in odličen uspeh v šoli, si lahko nadaljeval šolanje. Jaz, žal, nisem mogla.

Kakšna je bila kazen, če niste imeli naloge?
Marija in Alojzija: Če naloge nisi naredil, si jo moral narediti naslednji dan po šoli. V primerjavi z danes je bilo naloge veliko manj.

Bi se vrnili v šolske klopi?
Marija in Alojzija: Če bi bila šola kot včasih, bi se vrnili, ampak danes so otroci preobremenjeni in imajo preveč zaposlitve s šolo.

Ali je bila šola pomembna ustanova?
Marija: Pa še kako in bila je zelo povezana s krajani.

Kaj ste delali po šoli?
Marija in Alojzija: Nekateri smo morali pomagati svojim staršem, medtem ko so drugi imeli veliko

več prostega časa.

Kako ste pozdravljali učitelje?
Marija in Alojzija: Učitelje smo pozdravljali s »hvaljen Jezus«; če pa nisi pozdravil, pa so te vprašali: »Kje pa imaš Boga?«

Ste se veliko igrali in ali ste se kdaj skregali?
Marija in Alojzija: Družili in igrali smo se veliko, ampak smo se zato tudi skregali.

Jan: Kako gledate na današnjo šolo?
Marija in Alojzija: Včasih smo imeli manj naloge in učenja, ampak je vse to bilo bolj koristno, kot je danes, saj se otroci učijo takšne stvari, ki jim v življenju ne bodo prišle prav. Ne razumeva, zakaj se ocenjujeta glasbena in likovna umetnost.

Intervju sta pripravila Leon Matjašič in Jan Oman, 9. r.

Alojzija Matjašič in Marija Murko

Od tablice do tablice

Šolo, ki ima tako dolgo tradicijo, kot jo ima naša, neredko obiskuje več generacij otrok iz iste družine. Ti nas lahko, ko skupaj obujajo spomine na šolske dni, popeljejo skozi zgodovino te ustanove. V tem intervjuju se bodo predstavile štiri generacije učenk naše šole – Ana Potočnik, učenka 6. razreda, njena mama, gospa Irena Potočnik, ki je začela šolo obiskovati leta 1985, babica gospa Marija Domjan, ki se je v šolo vpisala leta 1965, in Anina prababica gospa Marija Arnuš, ki je destrniško šolo začela obiskovati že daljnega leta 1928.
Gospa Marija Arnuš je v začetku leta, kmalu po opravljenem intervjuju, umrla, njene besede pa bodo ostale dragocen spomin na našo šolo med obema vojnama.

Koliko učencev je bilo povprečno v razredu?
Ga. Marija Arnuš: 30 učencev
Ga. Marija Domjan: 28–33 učencev
Ga. Irena Potočnik: 2 razreda po 20 učencev
Ana Potočnik: 20 učencev

Katere potrebščine ste uporabljali pri pouku?
Ga. Marija Arnuš: V prvem razredu smo uporabljali tablice, potem pa zvezke, svinčnike in peresnike s črnilom.
Ga. Marija Domjan: Imeli smo svinčnike, radirke, peresnik in črnilo, zvezke, učbenike, lesene barvice, vodene barvice, risalni blok
Ga. Irena Potočnik: Zvezke, učbenike, delovne zvezke, barvice, svinčnike, ravnila, vodene barvice, tempera barvice, blok, čopič, nalivno pero, radirko, šilček.
Ana Potočnik: Zvezke, učbenike, delovne zvezke, barvice, svinčnike, nalivno pero, lesene barvice, vodene barvice, blok, tempere, tablične računalnike

Kakšni so bili vaši učitelji?
Ga. Marija Arnuš: Nekateri učitelji so bili zelo strogi, nekateri pa tudi zelo prijazni. (1. in 2. razred je učila ga. Juliana Mavrič, zelo prijazna učiteljica).
Ga. Marija Domjan: Naši učitelji so bili kar precej strogi.
Ga. Irena Potočnik: Učitelji so bili nekateri strogi, če je to bilo potrebno, drugače pa prijazni do otrok.
Ana Potočnik: Učitelji so bolj ali manj prijazni, nekateri malo bolj strogi, drugi manj.

Kako so vas učitelji kaznovali, če ste naredili kaj narobe?
Ga. Marija Arnuš: Kaznovani smo bili tako, da smo morali stati ob tabli in bili tepeni s palico po prstih.
Ga. Marija Domjan: Pogosto so kaznovali s palico ali s stanjem v kotu.
Ga. Irena Potočnik: Če nisi imel domače naloge, si včasih moral pisati stokrat »Nikoli več ne bom pozabil domače naloge«. Če smo klepetali, so nas presedli, in sicer sta sedela skupaj fant in dekle, tako da nismo smeli sedeti skupaj po lastnem izboru.
Ana Potočnik: Če ni domače naloge, te kaznujejo z vpisom v e-asistenta, pri nekaterih predmetih dobiš štampiljko »Ni domače naloge«.

Kako so/bili oblečeni fantje in dekleta v šoli?
Ga. Marija Arnuš: Fantje so bili oblečeni v hlače, srajce in tisto, kar so imeli doma (zašito doma oz. že nošena oblačila svojih bratov). Dekleta pa v krila in bluze oz. kar se je našlo doma. Veliko jih je bilo tudi bosih.
Ga. Marija Domjan: Fantje so imeli hlače, srajce, dekleta pa krila in obleke. Pozimi smo imeli obute gumijaste škornje, poleti pa smo bili bosi.
Ga. Irena Potočnik: Dekleta smo bila oblečena v majice, hlače, krila in trenirke. Fantje so bili oblečeni v majice, puloverje, hlače ali trenirke.
Ana Potočnik: Fantje so oblečeni v kavbojke, puloverje, majice, trenirke, dekleta so oblečene v kavbojke, pajkice, puloverje, trenirke, tunike (v glavnem v tisto, kar je trenutno moderno).

Ali ste fantje in punce sedeli ločeno?
Ga. Marija Arnuš: Da.
Ga. Marija Domjan: Veliko smo sedeli ločeno.
Ga. Irena Potočnik: Ne.
Ana Potočnik: Ne.

Povejte kakšno anekdoto (zanimivo zgodbo oz. pripetljaj) iz šolskih dni.
Ga. Marija Arnuš: Če so fantje morali ostati po pouku, so se pri tem tudi malo znašli, kako odhiteti čim prej domov. Ker je bila učilnica ob drevesu, so izkoristili učiteljevo nepazljivost. Odprli so si okno, hitro splezali na drevo in zbežali domov.

Vprašanja sta pripravili učiteljici Mojca Završnik in Zvezdana Zelenik Šnofl

Šola v očeh najmlajših

Sošolki, Eva Šnut, 2. a, tempera

Velika skupina – Metulji

Šola je, kjer se moraš učiti in pisati. V šoli delajo učitelji, hišnik in ravnatelj. Ravnatelj ukazuje, kaj morajo delati učiteljice in vzgojiteljice. Učenci v šoli računajo in pišejo črke. Ko bom jaz velik, bom postal gasilec. Reševal bom ljudi pred ognjem in požarom. Naredil bom varnostno blazino, da bodo vsi varno pristali iz goreče hiše. Tudi tovornjak bom vozil, vozil bom pijačo iz tovarne v trgovino. Ampak se bojim, da bom trčil, zato bom imel ponoči prižgano luč in vozil bom počasi.

Leo, 5 let

Naša šola, Jan Vogrin, 2. a, tempera

Na zimskem športnem dnevu, Leon Murko, 2. a, tempera

Šola je, da delamo naloge. V šoli delajo učiteljice (učijo), hišnik, čistilke (čistijo okna in tla) in ravnatelj, ki je glavni v vrtcu in šoli. Učenci se v šoli učijo matematiko, pišejo, delajo naloge, poslušajo učiteljice in imajo odmor. Ko bom jaz velika, bom gasilka, da bom gasila ogenj. Če bi zagorela hiša, bi prišla na pomoč in pogasila hišo.

Zala, 5 let

Živalska družina, Val Hliš, 2. a, vodene barvice

Živalska družina, Lan Cugmajster, 2. a, vodene barvice

Šola je, da moramo ubogati učiteljico. V šoli delajo učiteljice (učijo), kuharice (kuhajo hrano) in hišnik (popravi, kar se zlomi). Učenci v šoli rišejo in pišejo črke. Ko bom jaz velik, bom pilot, da bom vozil ljudi v Afriko na morje.

Rene, 5 let

V šoli, Pia Petek, 2. a, tempera

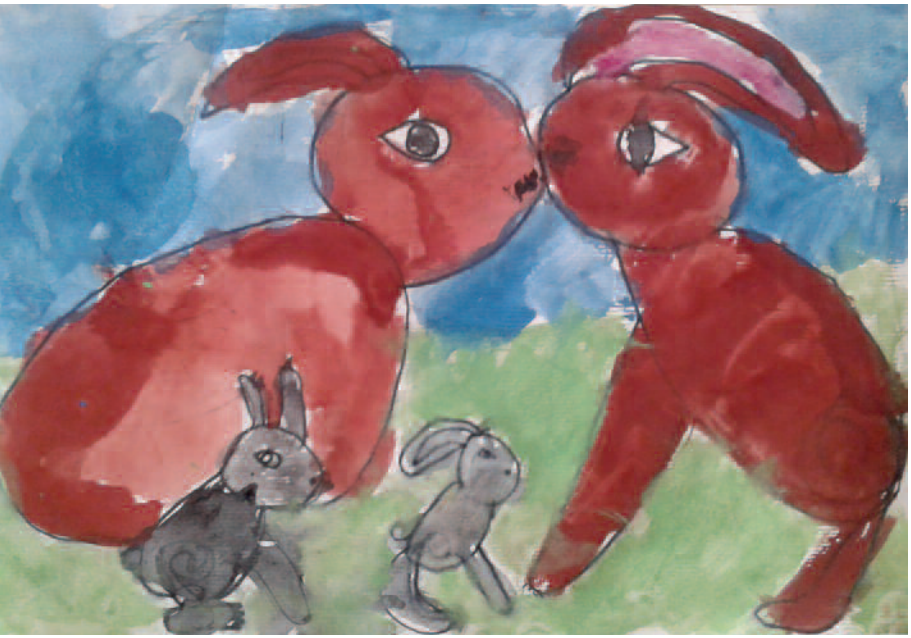

Živalska družina, Maša Kirbiš, 2. a, vodene barvice

Manjša skupina – Srčki

V vrtcu so srčki, bibe in sončki. V šoli so učenci. V šoli se učijo in delajo naloge. V šoli delajo učiteljice. Ko bom velika, bom izdajala zdravila v lekarni. Atiju sem tudi delala zdravila, ko je bil bolan.

Špela, 4 leta

V vrtcu so mali otroci, v šoli pa veliki otroci. V šoli berejo, pišejo številke. V šoli delajo učiteljice in ravnatelj. Ko bom velika, bom Elza in bom čarala.

Eva, 4 leta

Sošolci so tisti, ki hodijo v šolo. Učijo se in za dobro znanje dobijo od učiteljice rdeče zvezdice in ocene. Najboljša ocena je 10. Če ne znajo, dobijo črno piko in oceno 0. Ko bom velik, bom kurent.

Nejc, 4 leta

Znanje je vrednota

Znanje je vrednota, ki nas spremlja skozi vse življenje in postaja zmerom večja, obširnejša in bogatejša. Z vsakim dnem imamo priložnost, da svojo razgledanost in zbirko znanja obnovimo ali dopolnimo. Vsak pa se odloča sam, koliko takšnih priložnosti izkoristi.

Več znaš, več veljaš pravi eden izmed starih slovenskih pregovorov, ki nas nagovarja in spominja, da je znanje zelo pomembno tudi v vsakdanjem življenju. Skozi trenutke, tudi tiste manj prijetne, s katerimi se srečujemo, dobivamo izkušnje, s katerimi si pomagamo v vedno novih težavah in jih zato tudi veliko lažje rešujemo. Pa ljudi res sodimo in cenimo predvsem po znanju?

Že nekoč, ko so med ljudmi še bile vidne razlike med različnimi družbenimi sloji, ni bilo čisto tako. Ljudje so zmeraj, predvsem tisti, ki so sodili med »višje sloje v družbi«, imeli svojo predstavo ali mišljenje o razgledanosti in razmišljanju ljudi, ki so živeli skromnejše. Takrat so veliko pomenili tudi priimki, zaradi katerih marsikoga, polnega novih zamisli in znanja, niso sprejeli v »višjo družbo«, ki je veljala za bolj razgledano in bogatejšo, ne samo po premoženju, ampak tudi po znanju. Kljub temu pa menim, da so tiste, ki so svoje znanje izkazali na različnih področjih, bolj spoštovali in cenili kot v današnjem času, saj ima dandanes veliko vlogo predvsem zunanji videz človeka in priljubljenost. V preteklosti naše babice in dedki niso imeli toliko možnosti za nadaljnje šolanje in širjenje znanja, kot jih imamo mi, zato znanje, ki ga dobimo v šoli, premalo cenimo in se ne zavedamo, da si že v osnovni šoli gradimo svojo pot v prihodnost za življenje.

Mogoče, ko odrastemo, spremenimo svoj pogled na svet in si zastavimo tudi drugačne cilje in vrednote ter začnemo ceniti stvari, ki se nam za zdaj zdijo nepomembne ali samoumevne. Upam pa, da bosta znanje in njegovo izpopolnjevanje vedno moji vrednoti, ampak kdove, kako bom razmišljala, ko bom odrasla.

Lucija Jančič, 9. a

Koraki v življenje

Vsak je svoje sreče kovač. Morda se tega še ne zavedamo sedaj, ko odraščamo in živimo pri starših, ki nam vse ponudijo kot na pladnju, pa vendar si vsaj malo že lahko predstavljamo svojo prihodnost, ko bomo nosili vso odgovornost sami. Želimo si ustvariti in zagotoviti lagodno prihodnost. Svoje cilje hočemo doseči s trudom in življenje nam kasneje tudi dokaže, da je bilo vredno. Kovati srečo korak za korakom, z znojem in vztrajnostjo, je nekaj, na kar bomo nekoč lahko ponosni.

Ljudje se zoperstavljamo mnogim stvarem, ukazom, vendar pa se vsemu ne moremo. Lahko čakamo na spremembe in upamo na boljše čase. Od malih nog nam postavljajo pravila in meje, obkrožajo nas z ukazi in opozorili. Ob vstopu v šolo pa se vse stene hišice iz kock podrejo, nastanejo razpoke, za nekatere celo rane in bolečine. Nekateri pa hočejo z zanimanjem in pripravljenostjo sprejeti nove izzive, ki jim jih je dalo življenje. Eden izmed njih je šola, v katero zakorakamo s svojimi šestimi leti. Osvežimo si spomine na prvi šolski dan, ko smo se z učiteljico in s sošolci znašli v klopi, kjer smo si prvič izmenjali zanimive poglede ter morda drug drugemu namenili tudi nasmeh. Skupaj smo spoznavali prve črke, prve tuje besede in se skupaj zapodili v otroški svet, poln smeha in igrač. Z leti smo odrasli v vedno starejše, pametnejše in naše igranje je nadomestila knjiga. Med odmori se je naš smeh spremenil v objem in pogovor o osebnih zadevah, med katerim je na ramo pritekla solza žalosti ali srčnega zloma. Dandanes še vedno to počnemo, vendar je zaznati med nekaterimi posamezniki zidove, preko katerih je težko skočiti ali jih preplezati. Zaprti so vase in ne čustvujejo z drugimi, so namrščeni proti drugim. Nekateri najdejo strast med platnicami in knjigami, se poglabljajo vanje ter so v svojem svetu, polnem literature. Šola razširja pogled na ljudi, na njihove različne interese. Nismo vsi enaki, smo pa si podobni, tako ali drugače, v sebi nosimo strah pred ocenjevanjem ter pred tem, kako pokazati svoje znanje pred drugimi. Vzpostavimo stike z učitelji ter delavci šole, pa vendar ni tako enostavno pustiti pozitivnega vtisa, pri katerem bi nas vsi takoj spoštovali. Pravijo, da se spoštovanje prisluži, vendar kako? Imamo različna mnenja, poglede na svet, so pa tudi ljudje, ki drugačnih mnenj ne morejo sprejeti ter priznati nečesa, kar je lahko boljše od njihove lastne zamisli. V takšnih situacijah je potrebno popustiti, ampak ni tako preprosto, kot se sliši. Nikakor se ne smemo vdati ali celo prenehati verjeti vase ter v svoje odločitve, skušajmo biti strpni ter miroljubni. Težava velike večine učencev je, kako postati uspešen, poln znanja ter bistrih idej. Zavedamo se, da nas znanje bogati in da je prav znanje tisto, kar šteje za tiste uspehe, za katere je potrebno vložiti ves trud ter prebuditi vsako možgansko celico. Dober premislek je potreben za veliko odločitev ter za zastavljen cilj, vendar kjer je volja, je tudi pot. Hoditi po pravi poti je morda lahko dokaj preprosto, dokler se ne spotaknemo ob kamenju, ki nas pripelje do tal. Vztrajnost je takrat najboljša učiteljica, ki nam lahko pomaga, da vstanemo, se ponovno prebudimo ter delamo naprej, da pridemo do cilja. Lahko se spotaknemo, vendar če si nekaj zares močno želimo, nas nič ne bo moglo ustaviti, da svoje sanje živimo. Težko je biti prijatelj s tišino in osamljenostjo ter se spopadati z njo. V mislih lahko imamo osebo, ki nas le z našimi izmišljenimi predstavami vodi naprej, ampak vedno ne gre tako. Osnovno šolo moramo narediti z nekim namenom, da nam bo v življenju res prišla še prav in nas privedla do tistega, kar si zares želimo. Ni zagotovljeno, da bodo naše želje zmerom enake. Lahko se

bodo sčasoma spreminjale, pomembno je, da bomo zadovoljni in ponosni na to, kar smo naredili v svojem življenju. Odkrivali bomo še mnogo novih talentov in interesov ter jih kasneje morda tudi razvili.

Včasih, ko se ustavim ob jezeru in pogledam svoj odsev v vodi, vidim sebe ali svojo dušo, ki se mi prikaže pred menoj. Zamislim se nad stvarmi, ki so se dogajale zadnje dni ter premislim o besedah in dejanjih, ki sem jih naredila. Pride dan, ko si ne morem zatiskati oči z rokami, čeprav bi si jih še tako zelo želela. Ne maram lažnih upov, želja ter obljub, saj se morda nikoli ne bodo uresničili. Pristanem v situaciji, kjer moj sovražnik postane tišina in zaradi preprek pred sramežljivostjo ne morem govoriti, saj se občutki v meni utapljajo. Po pravi poti me vodi želja po uspehu, in če zdrsnem, me nazaj povlečejo osebe, ki jih imam najraje.

Ne obžalujmo zamujenih priložnosti v življenju, kajti kar nam je sedaj ponujeno, je lahko že čez minuto pozabljeno. Bodimo hvaležni za to, kar imamo, ter za vse nove priložnosti, ki so nam dane na področju izobraževanja.

Imejmo vedno ob sebi nekoga, ki nas bo lahko povlekel nazaj na pravo pot, četudi bomo globoko potonili. Iskati srečo z žalostjo in obupom je kot stati na dežju, ki nikoli ne bo nehal padati.

Ines Malek, 8. b

Nenavaden dan v šoli

Zamišljeno sem strmela skozi šolsko okno. Moje misli niso bile pri fiziki, ampak pri naslednji uri, uri matematike, pri kateri nas je čakal celourni test. Po okenski šipi se je brezskrbno sprehajala muha. Zavidala sem ji brezskrbnost in lenobnost. Takoj bi bila na njenem mestu.

Iz zamaknjenosti me je predramil šolski zvonec. Še nikoli mi ni bilo tako žal kot takrat, da se je ura fizike že končala. Hitro sem pospravila stvari v šolsko torbo in se odpravila v matematično učilnico. Vsi smo se takoj usedli na svoja mesta in glave sklonili nad zvezke, v katerih smo imeli zapisano snov. Nihče ni niti pomislil, da se teh zadnjih nekaj minut ne bi mogel še česa naučiti. Opazila sem, da je ves čas mojo zbranost motila muha, ki mi je vztrajno brenčala okrog ušes. V jezi, ker zaradi nje ne bom ponovila snovi, sem v roke vzela zvezek in zamahnila proti nadlogi. Nedotaknjena je zletela vstran. Takrat pa je v razred stopila učiteljica. V rokah je držala bele popisane liste. To so bili naši testi. Razdelila nam jih je in lahko smo začeli pisati. Prvo nalogo sem rešila z lahkoto. Vsa navdušena sem se lotila naslednje enačbe. Napisala sem prvih nekaj številk, nato pa se mi je stemnilo pred očmi. Postalo mi je slabo. Niti sanjalo se mi ni, kako naprej. Zdelo se mi je, da črke in številke kar plešejo po papirju, kot da so na najbolj nori zabavi. Zaprla sem oči. Pred seboj sem videla samo enico, ki jo

je za moje neznanje z rdečo barvo na veliko zapisala učiteljica. Naenkrat sem začutila, kako je svinčnik v moji roki postal težji in počasi se je začel premikati. Hitro sem odprla oči in videla muho, kako je sedela na vrhu svinčnika in ga počasi premikala. Na listu so nastajale številke in na koncu rezultat. Od presenečenja sem kar pozabila dihati. Nato sem svinčnik premaknila na naslednjo nalogo. Muha je takoj začela delati in kmalu sva tudi pri tej nalogi prišli do rezultata. Pogledala sem po razredu, če je kdo kaj opazil, toda vsi so strmeli v svoje liste. Pri naslednji nalogi sem začela risati lik, toda muha mi je narisano ves čas radirala. Postala sem jezna in svinčnik, na katerem je sedela vsevedka, grobo odložila na mizo. Muha je odletela vstran, toda vzbudila sem pozornost učiteljice, ki je hitro prišla do moje mize. Sklonila se je, pogledala moj list in se začudila, ker sem bila z reševanjem že pri koncu. Tiho me je pohvalila in odšla do drugih učencev. Vsa skesana sem ponovno prijela svinčnik in počakala nekaj trenutkov. Hitro sem dobila mušjo pomoč. Tokrat sem pustila, da je muha vodila mojo roko in trikotnik je bil hitro na listu. Po slabih dvajsetih minutah reševanja sem test oddala. Z muho v peresnici sem se vsa nasmejana odpravila iz učilnice in komaj čakala naslednji dan, da vidim rezultat napisanega. Res je naslednji dan učiteljica prinesla popravljene teste. Ker sem nalogo rešila brez napake, me je poklicala pred tablo in mi dala podobne naloge, da pokažem sošolcem, ki jim je ta snov povzročala toliko preglavic, kako se rešujejo. Hitro sem odprla peresnico in se odpravila pred tablo. V roke sem prijela največjo kredo, da bi se muha lahko usedla nanjo. Čakala sem in čakala, toda moje rešiteljice iz prejšnjega dne ni bilo. Učiteljica in učenci so me začudeno opazovali, moja roka pa je samo držala kredo, ne da bi kar koli napisala. Še tisto, kar sem znala, sem od šoka v trenutku pozabila. Učiteljici ni bilo nič jasno. Poslala me je v klop in mi povedala, da bom naslednji dan ustno odgovarjala to snov.

Ves preostali dan sem iskala muho. Toda nikjer je ni bilo. Ko sem končno spoznala in se sprijaznila, da pomoči več ne bo, sem se usedla za mizo in se naučila snov, ki bi jo morala znati že nekaj dni prej. Takrat sem spoznala, da se ni dobro zanašati na druge.

Gaja Pergar, 9. a

Šolarska

Od pol devetih do treh,
od pol devetih do treh,
budilke nam zvonijo,
misli še nam spijo,
od pol devetih do treh,
zvonec naznanja učenje, sedenje v klopeh,
na klopi smo naslonjeni;
vsi, ki ne da se nam v šoli sedet,
od pol devetih do treh,
že vsem se nam ne da učit,
zvonec naznanja učenje, sedenje v klopeh,
od pol devetih do treh,
od pol devetih do treh,

Pet čez deset, pet čez deset,
malica je na klopeh,
končno trebuhi so siti,
do treh z močmi smo napolnjeni.
Od pol devetih do treh,
zvonec naznanja učenje, sedenje v klopeh,
do treh od pol devetih,
zvezki na klopeh, zvezki v očeh

Smo se kaj naučili?
Na spričevalu se videl bo uspeh;

poglejmo v prihodnost:
zato smo tu garali
od pol devetih do treh, do treh od pol devetih,
da nam bodo tudi čez leta v spominu

Pa endan sem pred učiteljem razmišljala:
o, sem se sploh dovolj učila!
O, ali bo mami jezna za cvek,
od pol devetih do treh, do treh od pol devetih!

Od pol devetih do treh,
od pol devetih do treh,
zvonec naznanja učenje, sedenje v klopeh,
do treh od pol devetih,
zvezki na klopeh, zvezki v očeh ...

Tjaša Krepek, 9. a

Šolarska

Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh.
Se težko zbudim, v šolo zamudim.
Učenje, učenje dan za dnem, mučenje.
V šoli norimo, radi zaspimo.
Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh.

Deset pa pet, deset pa pet.
Malica po šoli diši,
nam srce zažari.
Kuharice vesele so,
ko malico z užitkom spraznimo.
Deset pa pet, deset pa pet.

Kultura, znanost, šport,
možgančke razvija,
dobro nam prija.
Dosežke radi zbiramo,
jih v srca naša aktiviramo.

Čeprav devetošolce NPZ lovi,
ko pride čas slovesa,
nas srce močno boli.

Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh,
se vztrajno zbudim,
da v šolo ne zamudim ...

Maja Kocbek, 9. b

Učenki sta pri pisanju našli navdih v pesmi Žebljarska Otona Župančiča.

Jutranje misli najstnikov

Ko zjutraj budilka zazvoni,
mi težko odpiramo oči.
Očka nerga mi, mama me iz postelje podi,
sestra balone žveči in poštar pred vrati stoji.

Vsem se nekam mudi, meni pa se le spi.
Najraje bi na plaži uživala,
na ležalniku počivala
in kozarce koktejla nagibala.

Ampak ker to resničnost ni,
meni se že zelo mudi.
Zaželite mi srečo,
da ta dan v šoli preživim.

Nika Gregorec, 8. a in Tjaša Belšak, 8. b

My School

Everyone goes to school with a reason. Some want to meet their friends, some want to learn something new and some just want to spend their time and sleep with open eyes.

We do three things in school: listen, learn and enjoy. We can always have fun while learning. And we can always learn, only if we listen to the teacher carefully.

I go to school because I want to have a good job when I grow up. So, I learn about different things and sometimes it can be funny and interesting.

Metka Fridl, 8. a

Why do I wake up every morning with a smile?

Because I know that I have a new day in which I can learn a lot of new things.
Because I know that I am waiting for new challenges and new adventures.
Because I know that each new day can be a new chapter in my life.
No matter how much you hate school, you're going to miss it when you leave it.
School is not just mathematics, the school shapes your personality for your future.
Sometimes you win, sometimes you fall and learn a lesson.
Nine years of primary school can be very busy and challenging. But they are not in vain. Your future will demonstrate it.

We have to walk slowly towards new victories through learning. We have to work hard but always look forward to the new knowledge because it will eventually come in handy.

You must always say: »I can. I will.«

Ines Malek, 8. b

Why do I go to school with a smile?

Today is the day to learn something new. We have to do what is right and not what is easy. Let today be the start of something interesting and exciting. At our school we always learn for the test, which we'll need later in life. But we will not stop to learn when we finish our primary school. We will continue and we will be successful.

Anemari Cafuta, 8. a

Uči se, saj gre zate

Šola zapolni kar nekaj dni mojega tedna. Večkrat se vprašam, kdo si jo je izmislil?
Odgovor se skriva v letu 1774, ko si je Marija Terezija domislila, da morajo vsi otroci znati nekaj več, zato je uvedla obvezno šolanje za vse otroke.

Tako so nekoč vsi veseli odšli v šolo, predvsem zato, da jim ni bilo treba doma pomagati pri delu.

Smo jim sedaj otroci kaj podobni? Ali gremo tudi mi veseli z nasmehom v šolo, se veselimo znanja ali se kot jesenska megla vlečemo v razred ter med poukom nadomeščamo pozne ure pred televizijo? Če smo odkriti, je vsega po malo. »Otroci se premalo zavedajo, kakšno srečo imajo sedaj,« večkrat slišimo kakšno kritiko. Otroci pa poznamo to vsebino, saj so nam starši in učitelji velikokrat spustili pridigo: »Uči se, saj gre zate.«

Vprašajte se, bi vi na našem mestu ravnali drugače? Saj moramo hitro preleteti spletne povezave, prijateljem poslati pomembno sporočilo in po napornem dnevu prisluhniti svoji najljubši skladbi. Takšni smo tudi učenci OŠ Destrnik. Če nas vprašate, kakšne so naše asociacije na besedo Destrnik, kot iz topa izstrelimo: »Šola!«

Zakaj? Ker je največja zgradba? Ker v njej preživimo skoraj štirideset ur na teden? Ali ker v njej dobimo osnovno znanje, ki ga po svojih željah in sposobnostih razvijamo in nadgrajujemo?

Jasno je, da brez osnovnega izobraževanja v današnjem življenju težko preživiš. Kljub temu se velikokrat vprašamo, zakaj moramo toliko časa preživeti v šoli. Lahko bi si kupili učbenike in uporabili splet, kar nam gre dobro od rok. Junija bi rešili teste in dobili ocene. Večini učencev bi bila ideja takoj všeč.

Hkrati bi začutili stisko in potrebo po prijateljih, listkih, ki si jih podajamo med poukom, klepetom prav takrat, ko se to ne sme početi. Ugotovili bi, da vse to sodi k odraščanju in življenju v šoli.

Osnovna šola ni le ustanova, ki nam da prva znanja, ampak nas uči za življenje, v njej oblikujemo prva prijateljstva, prve ljubezni, dobimo prva spoznanja o uspehih in neuspehih. Torej nam pomaga odraščati in skrbi, da se v odraščanju ne bomo izgubili.

Šolstvo v Destrniku se je začelo v preprosti leseni uti, kjer je poučeval mežnar Jakob Plohl okrog 80 učencev. Sedaj je na vrhu hriba zrasla mogočna stavba, v kateri veliko učiteljev in drugih delavcev skrbi za prijetno počutje 333 učencev.

Tako imamo na Destrniku srečo, da imamo že tristo let izobraževanja, ki vpliva tudi na razvoj našega kraja. Na to smo zelo ponosni, kar pa želimo ohraniti tudi za naslednje rodove.

Klara Sužnik, 6. a

Razmišljanje o šoli

Sem Leja Murko iz 6. razreda Osnovne šole Destrnik-Trnovska vas in stara sem 12 let.

Včasih se vprašam: »Kakšno je moje mnenje o šoli?« ali pa »Zakaj imamo sploh šolo?« Veliko je takih ljudi, ki jim je šola nepomembna, ampak se tudi najdejo tisti, ki jim šola pomeni zelo veliko, saj vedo, da če se ne učijo, nimajo dobre prihodnosti.

Na šolo gledam tako, da se moraš zdaj potruditi in se veliko učiti, da imaš boljšo prihodnost. Tudi sama si včasih rečem: »Glej, nauči se, da boš imela lepše in boljše življenje.«

Zagotovo se vsak tudi vpraša: »Zakaj imamo sploh šolo?« No, večina ljudi reče: »Šolo imamo, ker se moraš v njej učiti.« Ampak to ni res, šolo imamo z namenom, in ta je, da iz šole izvlečeš vso znanje, ki ga ima, da boš lažje živel v prihodnosti in da boš lažje predajal svoje znanje vrstnikom.

To je moje mnenje o šoli. Kakšno imate vi, ne vem, upam pa, da imate o šoli samo dobro mnenje kot jaz.

Leja Murko, 6. a

Moja šola

Naša šola, to je stvar,
ki dobili smo jo v božji dar.
V njej učitelji so prijazni,
učencev pa kar mrgoli,
ko zvonec šolski zazvoni.

Ima razgled na Destrnik,
na našo vas,
vedno ponosna je na nas.

Ko smo vrtec otvorili,
smo čez dan ali dva že malčke v vrtec vselili.
V jedilnici šolski dobimo vedno topel in zdrav obrok,
ki rad ga poje vsak otrok.

Ko zadnja ura odzvoni,
nekaj učencev na avtobus odhiti.
Naš avtobus nikoli ne zamuja,
razen če je nuja.

Maks Sužnik, 3. a

Šola sreče

Mali in veliki,
šolo obiskujejo,
če so vsak dan srečni,
blizu nas domujejo.

Saj mi smo nasmejani,
šolanju predani,
tu sreča se nam šiva,
žalost pa pomiva.

Šola je zabavna,
res rada jo imam,
bi rada tu živela
bivala ves dan.

To je moja domovina,
bo postala zgodovina,
tu so moji straši se učili,
mnogo dobrega storili.

V šoli res sem srečna,
a nisem povprečna,
če k uri kdaj zamujam,
se dolgo časa kujam.

Na proslavah se vrtim,
k ničemur ne zamudim,
zdaj pa meni se mudi,
za malico zvoni.

Hana Klaneček, 3. a

Četrtošolci smo razmišljali ...

Ko so bili v šoli naši dedki in babice, je bila šola težja, saj niso imeli zvezkov, ampak so pisali na tablice in so si morali veliko zapomniti. Učitelji so bili zelo strogi in učence so velikokrat kaznovali.
Danes se mi zdi šola lažja, saj imamo prijazne učitelje, učbenike in zvezke. Veliko se naučimo s pomočjo računalnikov, imamo pa tudi e-tablo.
Moj najljubši predmet je nemščina. Imamo prijazno učiteljico, ki nam za pouk vedno pripravi nekaj zabavnega, na primer razne zabavne igre, pri katerih se veliko naučimo, velikokrat delamo tudi v skupinah.
Mislim, da bo šola v prihodnosti zelo moderna. Vse bo potekalo s pomočjo elektrike. Z daljinci bodo prižigali luči ter odpirali in zapirali vrata. Pouk bo potekal preko računalnikov, tablic in pametnih telefonov.

Žana Muršec, 4. b

Šola bo v prihodnosti drugačna, kot je danes, veliko reči bo potekalo s pomočjo elektronike.
Predstavljam si, da bodo stopnice zamenjala dvigala, umivalnike fontane, zvezke pa tablice, računalniki. Mislim, da bi mi bila takšna šola bolj všeč.

Domen Arnuš, 4. b

Šola je zelo prijazen prostor, kjer se učim in družim s prijatelji. Nekoč je bila naša šola manjša, danes je zelo velika, sploh ne vem, koliko ima prostorov.
V šoli sem zelo rada, le da bi bilo manj domačih nalog. Moj najljubši predmet je športna vzgoja, saj tudi treniram rokomet.
Mislim, da se včasih v šoli ni bilo potrebno toliko učiti, a vem, da bom več znala, če se bom pridno učila.
Učiteljice so bile včasih tovarišice in bile so zelo stroge.
Naša šola bo kmalu praznovala jubilej. Se že veselim tega dneva.
Ravnatelj šole je Drago Skurjeni. Včasih je bil ravnatelj nekdo drug, a ga ne poznam.
V šoli imamo prijazne učiteljice in učitelje.

Katja Kos, 4. b

Včasih je bila šola manjša in je imela drugačno zunanjost. Pisali so na tablice in vse so si morali zapomniti. Šola se je nekoč drugače imenovala. Imamo tudi podružnično šolo v Trnovski vasi, včasih smo imeli še podružnico v Vitomarcih, kjer živijo moji stari straši.
To šolo je obiskoval tudi moj oče. Danes šolo obiskujem jaz in vesel sem, da mi ni potrebno pisati s peresnikom in črnilom.

Tomaž Pauko, 4. b

Moja šola in jaz

V naši šoli imamo veliko stopnic. Rad imam vse predmete, še najraje matematiko, ker zelo dobro računam. Naša šola je zelo urejena, ima tudi veliko oken. Moti me, da smo učenci zelo glasni. V razredu nas je 23, fantov je 12, punc je 11. Težko mi ni nič. Želim si, da bi več delali z računalniki. Izdelali smo lončeni bas. Nik je najbolj smešen v razredu. Jan je najhitrejši. Moji najboljši prijatelji so Nik, Lan in Jakob.

Lan Zorko, 2. a

Moja šola in jaz

Ko sem prišla prvič v šolo, sem videla nove sošolce in sošolke. Nisem vedela, kako se bomo razumeli. Zdaj vidim, da se dobro razumemo.

Moj najljubši predmet je šport, saj sem bila dobra na krosu. Trd oreh mi je tekoče branje.
Presenetilo me je, da se je branje sošolcev zelo izboljšalo. Moti me, da smo v tem razredu tako nemirni.

Naša šola je zelo lepa in bleščeča.
Moj najljubši prostor je knjižnica. Knjižničarka je zelo prijazna. Pove ti, kje se »skriva« katerakoli knjiga.

Lejla Meško, 2. a

Šola v prihodnosti

V šoli bodo čez sto let namesto zvezkov imeli računalnike. Mize bodo zložljive. Učiteljica bo namesto polnega kupa zvezkov imela kup elektronske pošte. Učenci ne bodo v šolo hodili s torbami, ampak samo s peresnico v rokah in računalnikom pod pazduho. Tabla bo premična, na njo boš pisal s prsti. Učenci bodo nalogo delali na zložljivi mizi z vtičnico. Šola bo porabila veliko elektrike.

Filip Rom, 2. a

Šola v prihodnosti

Šola v prihodnosti bo veliko modernejša. Učenci bodo dobili računalnike, ki jih bodo imeli namesto zvezkov. Namesto da bi otroci delali naloge, jih bodo roboti. Table bodo višje. Dobili bodo zložljive mize. Na mizah bodo imeli pritrjene računalnike. Malica bo avtomatsko prišla v razred. Tudi avtobusi bodo hitrejši.

Lan Cugmajster, 2. a

Šolska himna

Ko zjutraj sonce posije,
grič v Destrniku obsije.
Tam naša šola stoji
in nas življenja uči.

Ko pa zvonec zazvoni,
se zatečemo v klopi.
V knjigah gledamo strani,
dokler ure konec ni.

Oh, ta naša šola,
za izjeme res je smola.
A ko moraš v svet oditi,
ne želiš je zapustiti.

V razredih vsi sedimo,
dolge ure se učimo.
Vsem učencem smo za vzor,
preden čas je za odmor.

In ko zadnja ura mine,
se učitelja prekine.
Iz razreda odhitimo
in se konca veselimo.

Oh, ta naša šola,
za izjeme res je smola.
A ko moraš v svet oditi,
ne želiš je zapustiti.

Teja Marot, 9. b

Šolska himna

Naša šola na griču stoji
in se daleč okrog prijazno smeji.
Je v pisane barve odeta
in v njej si vsak znanja veliko obeta.

Ob znanju še prijateljstvo in poštenje,
kar je dobra popotnica za življenje.
Tu se veliko naučimo,
se radi smejimo
in zraven še kakšno vragolijo naredimo.
Naša šola dobre učitelje ima,
kar se nam pri znanju pozna.

Nuša Arnuga, 8. b

Oda šoli Vrbanjski

O, šola Vrbanjska,
ki na griču stojiš,
s soncem obsijana
najlepša se nam zdiš.

O, šola Vrbanjska,
tu zbrani smo vsi,
atleti, matematiki, umetniki
z nasmehom zdaj pojemo ti.

Vsako leto te z dosežki obogatimo
in s ponosom preskrbimo.
Da pa smeha ne primanjkuje,
tu in tam ti še kakšno zagodimo.

Kot sonce vsak dan žariš,
z lepimi spomini nas obogatiš.
Lekcij novih nas učiš,
da na življenje dobro nas pripraviš.

S ponosom hvalnico pišemo ti,
obarvamo stene ti bele
in z ljubeznijo znova se vračamo
med hodnike vesele.

O, šola Vrbanjska,
ki na griču stojiš,
s soncem obsijana
najlepša se nam zdiš.

Vita Kos, 9. b

Šola piše dnevnik

Ponedeljek

Ah, dragi dnevnik, ponedeljek je, ne moreš si misliti, kako težko mi je bilo, ko so me navsezgodaj zjutraj zbudili učenci. Pridrveli so skozi vrata, kričali, tekali po avli, kakšna sreča, da imam učitelje, da so naredili mir in vsaj zbornice ne uničujejo. Odzvonil je moj prijatelj Zvonec in otroci so odšli v učilnice. Potem se je šele začelo – prvi razredi celo uro nekaj delajo in, otroci kot otroci, tudi kričijo in tekajo. Druga triada je prav pridna, vendar so imeli tehniko in ti še veš ne, kako boli, če ti kladivo pade po glavi, av! In potem je tu tretja triada – joj, kako so nejevoljni ob ponedeljkih, med uro se z učitelji pregovarjajo in lepijo žvečilke pod mizo, med odmori pa so, na mojo srečo, na telefonih. Ob treh ponovno odzvoni zvonec in otroci se končno razbežijo. In potem še čistilke – drgnejo blato po tleh in žvečilke z miz.

Ampak, ostajam optimistična in vem, da bo jutri torek.

Torek

Dragi dnevnik, torek je in to pomeni, da je še en dan manj do vikenda. Danes sem hotela biti pripravljena na otroke, vendar so me prehiteli in me spet zbudili ter povsem razdejali popolnoma čisto avlo. In kje so bili danes učitelji? Ne vprašaj, imeli so predure in nobeden ni pazil na otroke v avli. Kot vsak dan je zazvonil zvonec in učenci so spet odšli v učilnice in, kot po navadi, so prvi razredi bili prvi razredi, ki malo tekajo, malo kričijo in so malo pridni. Druga triada se je pa tokrat med odmorom igrala in enemu otroku je cel grad iz kock padel na tla in to še ni vse, v tretji triadi so, kot da za danes nimam dovolj glavobola, telefoni padali po tleh kot po tekočem traku. Med poukom tretje triade pa spet žvečilke pod mizo in pisanje po mizi.

Moram pa omeniti, da je ena učenka danes po mojih lepih stopnicah polila vroč čaj. Še zdaj imam opekline in tam je vse mastno. Nikoli ne bom marala otrok, dnevnik moj, to je moj sklep dneva.

Sreda

Ja, dnevnik, moj dnevnik, sreda je že, in to pomeni, da bo kmalu vikend. Ampak danes so bili učenci kar pridni, kljub temu da so tekali po avli. Prvi razredi so tekali malce manj kot prejšnje dni in tudi kričali niso toliko. Drugi triadi pa, za čuda, ni padel noben predmet po mojem lepem parketu. Tretja triada pa je manj pisala po mizah in učitelji so bili bolj pozorni na učence z žvečilkami, tako da teh le ni bilo toliko pod mizo. In čistilke me niso toliko drgnile kot prejšnje dni. Ko so vsi odšli, imam spet mir zase in dogovorila sem se s podružnico, da jo bom čez vikend obiskala.

Četrtek

Ja, dragi dnevnik, tu je že četrtek in jutri je petek, potem pa vikend. Dozdeva se mi, da bom pogrešala tek učencev, ki me vsako jutro zbudi, in malo mogoče tudi njihovo kričanje. Priznati pa moram, da so bili zelo pridni. Prvi razredi so tako barvno polepšali moj hodnik, da bi lahko bila konkurenca mavrici. In druga triada je skoraj ves dan pela Srečo na vrvici, Dan ljubezni in Kekčeve pesmi, pa še mnogo drugih pesmi. Toliko sem se jih naučila, da bi lahko šla na Evrovizijo in na njej zmagala. In tretja triada, sploh ne veš, kako so se unesli. Končno so odkrili, kaj pomeni pogovarjati se, namreč včeraj jim je ravnatelj skoraj vsem pobral telefone, ha! In žvečilke … Ugotovili so, da imam koš v vsaki učilnici. Glede pisanja po mizah pa se mi zdi, da sem se navadila. Dan je kar hitro minil in ker so bili učenci pridni, so me tudi čistilke hitro zapustile. In ostala sem sama.

Petek

Joj! Dnevnik! Je že petek! Učenci me zapustijo in gredo na dvodnevni počitek. Ne moreš si misliti, danes so vsi peli, prvi razredi in druga triada tudi, učiteljica petih razredov jim je dovolila, da so harmoniko prinesli v šolo in ves dan sem poslušala narodnozabavno glasbo Avsenike, Slaka in Miheliča. Tretja triada pa zdaj povsem ve, kaj pomeni pogovor. Ravnatelj je namreč včeraj še drugi polovici pobral telefone in danes so se veliko pogovarjali. Sploh ne veš, kakšne pogovore so imeli. Pogovarjali so se o ljubezni, nekateri celo o glasbi, nekateri so se pač zbadali, drugi so se pogovarjali o meni in učiteljih, tretji pa o svetu slavnih, tako slovenskih kot tudi tujih, in izvedela sem, da sta se Angelina Jolie in Brad Pitt razšla. Joj, dnevnik, ti sploh ne veš, kaj vse izveš iz vsakodnevnega pogovora mladih. Sem pa okregala Zvonec, kajti danes je prehitro odzvonil! Učenci so me zapustili, čistilke pa so tudi hitro očistile učilnice in hodnike in se odpravile domov. In ostala sem sama.

Sobota in nedelja

Dnevnik, v soboto se ni godilo kaj prida veliko, le nekateri moji učenci so se sprehajali mimo mene. V nedeljo sem kot po navadi obiskala podružnico in ne veš, kaj vse se je njej godilo čez teden. En učenec ji je polil celotno steno in, kot da to ni dovolj, so ji neki mulci porisali zadnjo zunanjo steno. In povedala mi je, kako boli, če so učenci ves dan v telovadnici in plešejo. Dozdevati se mi je začelo, da morda le nočem, da se učenci vrnejo. Kajti kdo ve, mogoče še meni polijejo notranjo steno, zunanjo porišejo z grafiti in ves dan plešejo na mojem parketu v telovadnici. Ne vem, kako bom danes spala, ker vem, da je jutri ponedeljek.

Miha Gregorec, 9. a

300 let šole na Destrniku

Zbral in uredil: mag. Drago Skurjeni
Izdala in založila: OŠ Destrnik-Trnovska vas v sodelovanju z Občino Destrnik
Oblikovanje: Janko Marinič
Lektoriranje: Nina Čeh, Andrejka Horvat, Mateja Miklošič in Bojana Kolenko
Fotografije: Foto Langerholc, Tjaša Oman, osebni arhivi avtorjev prispevkov in arhiv OŠ Destrnik
Priprava za tisk: Kreativna PiKA d.o.o.
Tisk: Evrografis d.o.o.
Naklada: 1.100 izvodov

Prvi natis. Tiskano v Sloveniji.
Destrnik, april 2017

Izdajo publikacije so omogočili:

JAVNI VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNI ZAVOD
OSNOVNA ŠOLA DESTRNIK-TRNOVSKA VAS

Občina Destrnik

ROKUS Klett

kreativna PiKA
Družba za komunikacijski management, d.o.o.